

Новица Савић

ОВДЕ НЕМА ЛОПОВА

Драма

НОВИЦА САВИЋ, рођен је у Горњем Сварчу, општина Блаце, 10. новембра 1943. 17. октобра 2004. трагично је, у саобраћајном удесу, изгубио живот. Дипломирао на Академији за позориште, филм, радио и телевизију, драматургија, у класи Јосипа Кулунџића.

Библиографија: ТВ драме: *Пуцањ у шљивуку, преко реке* (режија Здравко Шотра); *Градилиште; Балада о Црвенококсом; Беџ; Вајроџасац; Погон за цераду воћа; Гарсоњера* (режија Дуда Теремилац). Неке од драма режирани су: Здравко Шотра, Слободан Шијан, Зринко Огреста, Дуда Теремилац...

ПОЗОРИШНИ КОМАДИ: *Побраћим* (Народно поз. Београд.); *Крвава њења* (Покр. нар. поз. Приштина); *Ноћ у сред дана; Сјоменик за друџа Данила; Возач; Велики Мак; Како њошаманији џамад*, Р. Б. Плеша; *Ојей њлаче, ал' сад од среће* (штампано у Савременој српској драми, књига 13), *Кад онај њамо умре* (Савремена српска драма 15), *Овде нема лојова* (Савремена српска драма 22, награда Бранислав Нушић за 2004.); и ко зна колико још необјављених драма. Неке од драма режирани су: Бора Григоровић, Бранко Плеша, Радослав Златан Дорић, Мики Стаменковић, Славољуб Стефановић Раваси.

РАДИО ДРАМЕ: 26 радио драма; преко 60 извођења. Неке од њих су емитоване у Швајцарској, Немачкој, Аустрији, Италији, Чешкој. *Мост*, 1970; *Хоћел стјраха*, 1971; *Дом у њланини*, 1973; *Рушевине*, 1976; *Посејна забрањена*, 1978; *Жујни обрасци*, 1983; *Смрт њоћног чувара* (*Овде нема лојова*), 2002; *Сјасиоци*, драмска минијатура 2002; *Госји*, 2003.

Дечија драма: *Лет на месеци*, 1957; *Појраџа за Мирославом*, 1971; *Друџар се није врајио*, 1979. Адаптације сопствених текстова: *Да ли је друџ Павле Павловић њишца*, 1968; *Исидор Малић њокојни*, 1970; *Јујро у каменим брдима*, 1971; *Две карјие за џрад*, 1972; *Чај за стјарца*, 1973; *Прослава*, 1976; *Канаринац у канцеларији*, 1982; *Рајко и Радинка*, 1984; *Жрјива*, 1984; *Позив на смакнуће*, 1996; *Госјодин министјар*, 2001; *Лева ноџа*, 2002; *Рођендан... јубиларни*, 2003.

Објавио је три књиге приповедака и један роман. Троструки је добитник награде Бранислав Нушић за најбољи савремени драмски текст. Петоструки добитник награде Радоје Домановић за сатиру. Као и награда Милутин Ускоковић за прозу. Двоструки добитник награде "Дани Комедије у Светозареву" за савремени комедиографски текст. Члан је Удружења драмских писаца Србије.

Новица САВИЋ

ОВДЕ НЕМА ЛОПОВА

Драма

ЛИЦА

ЉУБИНА

МАРКО

ВИДОЈЕ

Шефова канцеларија. Велики радни сто, стоочић са две фотеле, орман са реџистирима, фасциклама, разним папирима и неколико књиџа. На чивилуку окачен женски зимски каиуи.

Касно је вече, са њлафона блешти снажна сијалица.

За шефовим радним столом седи Љубина. Приближила се четрдесетој, још делује леио, али сад и уморно. Обузета је ѡслом, ѡажљиво испуњава неке обрасце. Сто је ѡренаириан паицирма, уираво ѡим обрасцима на којима она ради, на једном крају џомила фасцикли, на друџом ѡелефон, ѡоред њеџа мали, цети ѡранзистор из којеџ се ѡихо чује нека музика.

ЉУБИНА: *(Прекине са радом, одложи оловку, исправља рамена, ѡрља ѡрсице. Поџлед јој ѡадне на ѡранзистор и ѡелефон. Искључи ѡранзистор, ѡа оирезно, ѡирудећи се да буде ѡишо ѡишиа, ѡодиџне слушалицу и окреће бројеве. У слушалицу, ѡихо)*
Како си?... Је ли се неко јављао?... Ваџи, врати се и гледај тај филм... Јеси ли вечерао?... Добро, немој одмах да се ѡутиш. Пре него што поћеш на спавање не заборави да искључиш телевизор, синоћ си то заборавио... Нећу скоро, имам још посла, ухватићу ноћни аутобус, не брини за мене... Ђао... (Сисути слушалицу, узме оловку и насѡави да ради. Сеѡи се ѡранзистора, ѡа џа укључи и оиети насѡави са ѡслом, из ѡранзистора се зачује музика.

Не ѡроће мноџо, а ѡелефон у ѡој ѡишини скоро заџрми, ѡа она уѡлашено скочи. Гледа у ѡелефон, смирује се. Пруџи руку да ѡодиџне слушалицу, али одусѡане. Поишо ѡелефон и даље уѡорно звони она искључи ѡранзистор и најзад неодлучно, уз бешумни уздах, ѡодиџне слушалицу. У слушалицу)

Молим?... Да, ја сам то, шефе, ко би други био... Нисам је одмах подигла зато што сам била у послу и зато што нисам знала да сте то ви, мислила сам да је нека грешка... Наравно, све је у реду, напредујем, па ће, као што сте и наредили, све бити до краја недеље завршено... здравље боже. Ништа не брините... До вићења.

(Враћа слушалицу на своје место, али је са ѡола ѡуѡа брзо враѡи на уво)

Јесте ли нешто рекли?... Шефе, јесте ли нешто рекли, нисам чула!..

(Тамо се нико не оџлашава, ѡа она коначно одложи слушалицу на ѡелефон. Укључи ѡранзистор, из њеџа ѡихо ѡокуља музика, а она насѡави са ѡслом, скоро ѡолеџне ѡо стоулу)

После извесног времена оїрезно се, без шума, оїворе враїа и на њима се покаже Марко. Сїане, скоро не дишући гледа у Љубину која га није чула. Тридесетї му је година, не делује баш уїечайљиво у униформи ноћног чувара. За појасом му, у фуїроли, иїшиїољ. Бешумно заївори враїа и пође коорак-два у канцеларију, оїей сїане, не скида поглед са Љубине, али га она не ирмећује, ради.

МАРКО: *(Искашље се)*

ЉУБИНА: *(Уїлашено се иїргне и подигне главу, загледа се у Марка)*
Човече, престравили сте ме!

МАРКО: Нисам хтео.

ЉУБИНА: *(Сїави руку на срце)*
Па, јесте ли ви нормални, шта се ту шуњате.

МАРКО: Одавно сам ја ушао, али ме ви нисте чули... Гледам вас, радите, жао ми да вас прекидам... а транзистор свира ли свира.

ЉУБИНА: Откуд ви овде?... Ко сте ви?

МАРКО: Ја сам ту ноћни чувар, има већ неколико месеци... А ви?

ЉУБИНА: Па видите и сами, радим!

МАРКО: У ово доба?

ЉУБИНА: Наредио шеф... Треба све то испунити... све те обрасце... Изгрешили, забрљали, ја сад то морам педантно, пажљиво... због дирекције... један примерак мора у банку следеће недеље.

МАРКО: А ја пролазим ходником... Прођем једанпут, други пут, трећи... видим испод врата светлост, мора да је, мислим, неко заборадио да угаси, па дај, велим, најбоље ће бити да лично проверим... Како се зовете?

ЉУБИНА: Љубина.

МАРКО: *(Скочи и несїреїно јој иружи руку иреко сїола)*
Ја сам Марко.
(Рукују се)
Ја сам овде ноћни чувар.

ЉУБИНА: То сте ми већ рекли, а и видим... па у униформи сте... лепо вам стоји.

МАРКО: Већ неколико месеци.

ЉУБИНА: И то сте ми рекли.

МАРКО: Кад?

- ЉУБИНА: Па малопре!... Чим сте ушли.
- МАРКО: Нисам знао. А транзистор свира ли свира... И ја сам имао један, али се покварио... цркла батерија...
- ЉУБИНА: Што нисте купили другу, батерије су такорећи цабе, пар динара...
- МАРКО: Нисам се, право да вам кажем, ни сетио тога... није ми ни стало...
- ЉУБИНА: Да га искључим?... Ако вам смета?...
- МАРКО: Како хоћете, ваш транзистор – ваша воља. Што се мене тиче... мени је свеједно.
- ЉУБИНА: *(Искључи њтранзистор)*
Је л' сад у реду?
- МАРКО: Нисте морали.
- ЉУБИНА: Да га онда укључим?
- МАРКО: Ама радите шта вас је воља, немојте мене да питате, мени је сасвим свеједно! Није то мој транзистор него ваш! Ни онај мој нисам слушао, тек га пустим да се нешто чује, да не будем сам...
- ЉУБИНА: *(Ђуџи, гледа га)*
- МАРКО: *(У недоумици)*
Е па, сад...
- ЉУБИНА: Шта?
- МАРКО: Ништа.
- ЉУБИНА: Нешто сте хтели?
- МАРКО: Све је у реду, то сам хтео да кажем... Па ако је већ тако, онда ја идем, толико спратова треба да обиђем...
(Неодлучно крене ка вратицима, сјане)
Ту, у ствари, лопова и нема, шта овде има да се здипи, ништа. Папири... прибор... столови... све је то без везе, шта ће све то било коме.
- ЉУБИНА: Па, зашто су вас онда запослили као ноћног чувара. Шта онда тражите овде?
- МАРКО: И ја се питам... Ваљда форме ради, има тога код нас... Али, има посла, има, људи забораве да погасе светла, у вецеима оставе чесме да цуре, неки имају оне мале решоје на којима кувају кафе, па ја све то проверим, због евентуалног пожара... Па посла, није да нема.

ЉУБИНА: И ја имам посла.

МАРКО: Видим.

ЉУБИНА: *(Уздахне)*

МАРКО: Ви сте овде нови?

ЉУБИНА: Тек сам месец дана ту... који дан више...

МАРКО: И одмах овде, у ову канцеларију! Шефову!

ЉУБИНА: Он је тако хтео! Она у којој иначе радим је огромна, двадесетак радних столова, а сређени папири ујутру треба да га чекају на овом столу, да их лично провери.

МАРКО: *(Клима ѓлавом)*

ЉУБИНА: Тако вам је то.

МАРКО: Кад се мора...

ЉУБИНА: Нисам у ситуацији да бирам, још мање да нешто одбијам.

МАРКО: Е, ако је тако...

(Ошвори врати)

А видим да јесте. Јесте ли жедни?

ЉУБИНА: Нисам.

МАРКО: Да вам донесем чашу воде?

ЉУБИНА: Па шта ће ми вода кад нисам жедна. Шта да радим са њом?

МАРКО: Тачно.

(Пауза)

Ма, чуо сам ја шта сте рекли, али сам мислио.

ЉУБИНА: Шта сте мислили?

МАРКО: У ствари, ништа. Лаку ноћ.

ЉУБИНА: Лаку ноћ.

МАРКО: Шта мислите, хоће ли ноћас падати снег?

ЉУБИНА: То заиста не знам. Али, верујем да неће, па довољно се нападао ових дана, нека се мало одмори.

МАРКО: Ништа о томе нисте чули на транзистору?

ЉУБИНА: Нисам ни обраћала пажњу.

МАРКО: Врло важно, па и ако пада... мада ја снег не волим... Не волим зиму. Лето ми је некако лепше.

- ЉУБИНА: *(Ћуши, чека да он оде)*
- МАРКО: Ни моја кева не воли зиму.
- ЉУБИНА: *(Исио)*
- МАРКО: Једино је буразер воли .. али баш мене брига шта он воли...
- ЉУБИНА: *(Исио)*
- МАРКО: Лаку ноћ.
- ЉУБИНА: Лаку ноћ.
- МАРКО: Ако вам нешто затреба од мене, ви само отворите врата и позовите ме. Марко. Зовните ме и ја ћу доћи. Мораћу да вам, кад будете одлазили, откључам спољна врата.
- ЉУБИНА: Није потребно, имам ја кључ, дао ми га шеф.
- МАРКО: Свеједно, ја ћу, то је мој посао. Откључам их, а онда их, кад изађете, закључам. Је л' важи?
- ЉУБИНА: Важи.
- МАРКО: Ето... то би било све... сад морам да идем... То јест, не морам, али би требало, време је. А и да вас више не замајавам.
- Марко коначно оде, неодлучно, осврћући се на Љубину у очекивању да ња она, ипак, заусијави. Тихо зашвори вратица за собом.*
- Љубина неко време гледа у зашворена вратица, не чује у ходнику његове кораке, ња усидане, на прсиима оде до њих, слуша. Пошио ойеи нишица не чује ойрезно сиусици руку на кваку и нагло их ойвори.*
- Пред вратицима је Марко.*
- ЉУБИНА: Још нисте отишли?
- МАРКО: Нисам.
- ЉУБИНА: Шта радите ту?... Зашто стојите у том ходнику?
- МАРКО: Шта ја знам... Онако...
- ЉУБИНА: Ја заиста морам да радим, имам толико посла, а и сами видите да је касно, кући ћу стићи тек након поноћи.
- МАРКО: Биће, богами, гужве у аутобусу.
- ЉУБИНА: Само ви идите за својим послом, за мене немојте да бринете.
- МАРКО: Далеко станујете?
- ЉУБИНА: На Видиковцу.

МАРКО: То је прилично, не завидим вам. Ја ћу све да обиђем, а онда ћу тамо у мојој соби да прилегнем... нећу да спавам, то није дозвољено, само да се испружим... Можда ћу мало да гледам телевизију, мада не верујем, не волим телевизију. Ето... Идем ја.
(Одлази)

Љубина гледа за њим са отворених вратица, па их, кад се он удаљи, затвори. Врати се до столице, седне. Укључи транзистор, отиш се зачује нека музика, настави да ради. После дуже паузе зазвони телефон. Њу то сад не изненади, само га неочекивано погледа и настави са послом. Телефон ујорно звони, она прекине да ради, неко време га са досадом посматра, па без журбе подиђе слушалицу.

ЉУБИНА: (У слушалицу)

Молим?... Како где сам, шефе, па ту сам, за вашим столом, црчим... Знам, али ја не могу да прекинем одмах, нисам ја машина па само притиснете дугме и укључите ме!... Ко?... Не знам, не познајем тог човека, па ја сам овде тек нешто дуже од месец дана... Не, не, никога нисам видела, није долазио... Како то мислите, како му то у глави нису све даске на броју?... Баш ме брига за те његове даске!... Не разумем вас, стварно, а то ме се, на крају крајева, ништа и не тиче, свако од нас има неку своју ману... И муку... Какво је време напољу, пада ли још снег, је ли почела да дува она наша луда кошава?... Јесте ли гледали Дневник на Телевизији, шта кажу, хоће ли нас и сутра обрадовати неким поскупљењем, можда хлеба?... Или млека, мене ту одавно више ништа не чуди... Али, шта вам, шефе, пада на памет, какво завитлавање, само би ми још то требало, него сам, кад сте се већ јавили, хтела да ме обавестите, пошто ја нисам у стању... Опростите ако сам вас увредила, знам ја да зависим од вас, па ви сте ме и запослили, нисам то заборавила, нити бих могла, далеко од тога. И сами сте се уверили колико сам вам на томе захвална, од прве плате сам вам купила флашу вискија, желела сам нечим да обрадујем и вашу супругу, али није било пара, морала сам да вратим неке дугове... Добро, извините!... Да, то је мој транзистор, лакше ми је да радим кад чујем да је неко уз мене... Не, не, не смета ми, напротив, имам осећај да ми прави друштво и да у овој зградурини нисам сасвим сама... Наравно, ако вам чак тамо смета ја ћу га угасити... Наравно, одмах, чим спустим слушалицу... Добро, до виђења, поздравите ваше.

Равнодушно сјустити слушалицу. Узме транзистор, гледа га, искључи га, али га одмах поштом укључи и врати на место где је и био. Неколико се тренутака замисли, онда устане, оде до прозора, мало помакне завесу и загледа се напоље.

Враӣа се о̄йе̄й̄ бешумно о̄й̄воре и у канцеларију закорачи Марко. С враӣа гледа у Љубину која га није чула, заправо у њена леђа. За̄йвори враӣа, о̄йе̄й̄ о̄йрезно, без шума, ња оде до с̄йола, искључи њранзис̄йор.

ЉУБИНА: *(Брзо се окрене)*

МАРКО: То сам ја.

ЉУБИНА: Видим.

МАРКО: Угасио сам га.

ЉУБИНА: Чула сам.

МАРКО: Што да ту читаву ноћ дрнда, и онако нема ништа. Само нас замајава.

ЉУБИНА: Кога?

МАРКО: Па нас... Не волим ја транзисторе.

ЉУБИНА: Због чега их не волите?

МАРКО: Не знам ни сам, али их не волим... Не могу очима да их видим, некако се сав најежим кад их чујем... тако малецки, а свирају ли свирају... или причају, само мељу... Мада сам имао један, али се батерија истрошила. Буразер ми га поклонио, нисам могао да га одбијем.

ЉУБИНА: Нешто сте хтели?

МАРКО: Ништа нисам хтео. Зашто питате?

ЉУБИНА: Па, мислим, кад сте већ ушли!... Ваљда улазите са неком намером?

МАРКО: Само сам малопре чуо телефон, звонио је... дуго... Је л' то било код вас?

ЉУБИНА: Код мене.

МАРКО: Онда је све у реду, онда немам разлога за забринутост. Неко вас је звао?

ЉУБИНА: Јесте.

МАРКО: Муж?

ЉУБИНА: Нисам удата.

МАРКО: Нисте?

ЉУБИНА: Удовица сам. Већ седам година. Муж ми је настрадао у пожару... тамо, у његовој фирми... изгорео.

МАРКО: Нисам то знао.

ЉУБИНА: Нисте ни могли да знате, нисам вам рекла, вечерас вас први пут видим у животу.

(Пауза)

А можда није ни настрадао, можда и нисам удовица.

МАРКО: Како то?

ЉУБИНА: Није од њега остало ништа, нисмо могли да сахрањујемо пепео, само су нам рекли да је изгорео.

МАРКО: Онда мора да је тако и било!

ЉУБИНА: Не мора!

(Пауза)

Можда је све он тако наместио да би ме се отарасио.

(Пауза)

Дуго је то желео, није ни крио да то жели, али није имао куда да оде, стан је мој... а онда, кад је себи нашао место...

МАРКО: Није вас волео?

ЉУБИНА: Волео ме је.

МАРКО: Па како онда?... Зашто?...

ЉУБИНА: Говорио је да ме воли, али да, свеједно, жели да побегне од мене, што даље, заувек!

МАРКО: Ја то не могу да разумем.

ЉУБИНА: Ни ја.

МАРКО: Имате децу?

ЉУБИНА: Имам сина од једанаест година, иде у пети разред, ено га код куће, гледа телевизију.

МАРКО: Син?

ЉУБИНА: Па син, рекла сам вам, јесте ли глуви?

МАТКО: *(Ћући)*

ЉУБИНА: До пре пар месеци ми је мајка била жива, па је, кад бих ја изишла, седео са њом.

МАРКО: И она је изгорела у пожару?

ЉУБИНА: *(Насмеје се)*

МАРКО: Није?

- ЉУБИНА: Умрла је природном смрћу. У шездесет и деветој години. Сасвим лепа старост. Сво троје смо живели од њене пензије и мог повремениг рада, али кад је умрла морала сам да потражим неки сталан посао. Нема мајке, нема пензије!
- МАРКО: Па ко вас је онда то звао?... Можда љубавник?... Имате ли га?
- ЉУБИНА: Немам.
- МАРКО: Баш ми је за чудо.
- ЉУБИНА: Због чега?
- МАРКО: Па заслужујете га. И то бољег.
- ЉУБИНА: Како га то заслужујем?
- МАРКО: Па згодни сте... лепи... Још се добро држите...
- ЉУБИНА: Је л' да?
- МАРКО: А и делујете озбиљно.
- ЉУБИНА: Телефонирао је шеф! Хтео је да провери радим ли и је ли све у реду! Је ли сад ваша радозналост задовољена?
- МАРКО: Ма, није она у питању, ја то само онако... нисам баш вешт у разговору, поготово са женама. Јесте ли ожеднели?
- ЉУБИНА: Нисам.
- МАРКО: Волео бих да јесте. Кад ожедните, само ми реците, ја ћу вам донети воду. Имам тамо код мене чашу, ако је ви немате... прво ћу добро да је оперем, па тек онда да је напуним... А јесте ли гладни?
- ЉУБИНА: Нисам ни гладна! Кад огладним узећу сендвич, тамо ми је, у фиоци!
- МАРКО: И ја га држим у фиоци тамо код мене, мада сам га сад узео и понео...
(*Несирејно њејља њо цеју сакоа униформе како би извадио сендвич завијен у њаирнају салвеју*)
Е, како се заглавио... а ни ја нисам вичан...
(*Најзад извади сендвич, њоказује за Љубини*)
Ето га!
- ЉУБИНА: Није требало да га гурате у џеп, измастићете ту униформу.
- МАРКО: Ја то због вас.

ЉУБИНА: Због мене? Нисам вам, колико се сећам, споменула никакав сендвич, поготово да ми га показујете.

МАРКО: Понео сам га за сваки случај, ако сте гладни, па да вас понудим.

ЉУБИНА: Имам ја свој, ту је, у фиоци! Већ сам вам рекла!

МАРКО: То тада нисам знао... Кад огладните, можемо да га поделимо... Није нешто, обичан паризер, онај најјефтинији, али кад је човек гладан не може да бира. Могао бих и да изађем и нешто вам купим, нешто боље, још има отворених продавница, али, искрено да вам признам, немам ни динара!

ЉУБИНА: *(Ђуџи)*

МАРКО: Пошаљу ме тако, без динара... Само ми тутну у руку две аутобуске карте, оне што се купују на киосциаса, једну за долазак на посао, другу за повратак.

ЉУБИНА: Ко то?

МАРКО: Па моји.

ЉУБИНА: Који ваши?

МАРКО: Моја кева!... Чудна вам је она, кад бисте је само упознали!... Испрати ме на врата, гурне напоље и каже: пази да се не изгубиш.
(Смеје се)

ЉУБИНА: *(Ђуџи, гледа га)*

МАРКО: *(Полако љрекине са смехом)*
Како да се изгубим, па ја одавно више нисам клинац, већ одрастао човек! Тридесет година... Зар је то мало?

ЉУБИНА: А плата?

МАРКО: *(Збуну се)*
Каква плата?

ЉУБИНА: Па ваша?

МАРКО: Примео сам седам плата, толико месеци радим овде као ноћни чувар, ускоро ћу примити и осму.

ЉУБИНА: Па шта је са њима? Где вам је тај новац, на шта сте га потрошили кад вам мајка даје те карте за превоз?

МАРКО: А, то ме питате.

ЉУБИНА: То!

- МАРКО: Дам је кеви, она располаже тим парама, такав је код нас обичај... О, штедљива је она, ако сте ту нешто посумњали онда сте се преварили. Једног ми месеца купи чарапе, другог марамицу, мада ја никад нисам слинав, трећег на бувљаку летње ципеле иако је сад зима, редовно ми даје за превоз... Редовно ми кува, то не треба заборавити! А и буразер је ту, и он пази на мене, исто тако редовно!
- ЉУБИНА: Имате брата?
- МАРКО: *(Важно заклина)*
- ЉУБИНА: Старијег?
- МАРКО: *(Исио)*
- ЉУБИНА: Колико је старији од вас?
- МАРКО: Скоро десет година!... Његов рођендан обавезно славимо!
- ЉУБИНА: А ваш, је л' и њега славите?
- МАРКО: Ма, шта је вама, какав мој рођендан... што бисмо њега славили, без везе!... Озбиљан човек!... Паметан!... Није као ја. Ту му, искрено да вам кажем, нисам ни до колена!
- ЉУБИНА: Где му то нисте ни до колена?
- МАРКО: Па ту, по том питању!... По питању памети! Ту је он неприкосновен! Свака му част!
- ЉУБИНА: Откуд знате?
- МАРКО: Како не бих знао. Живимо заједно од како сам се ја родио, у истој кући, једемо за истим столом... кад је он расположен да ме гледа... мада често није расположен за то. Он је успешан човек, а ја...
(Само одмахне руком)
- ЉУБИНА: Шта је са вама, ви нисте успешни?
- МАРКО: Ја?... Далеко од тога. Како бих и био кад сам у овој униформи. Ноћни чувар!... Шта је вама?... За овај посао вам нису потребне ни неке школе нити нека нарочита памет. Мувам се по тим тамо ходницима, отварам и затварам канцеларије, проверавам је ли све у реду... а све је у реду, скоро увек... Ујутру се пресвучем и вратим кући градским аутобусом, имам карту.
(Оиет̄ се, неочекивано, ӣишо засмеје)
- ЉУБИНА: Шта вам је сад, зашто се опет смејете?
- МАРКО: Ма, због тих аутобуских карата.

ЉУБИНА: Јесу ли оне смешне?

МАРКО: Ма, није то, него...
(Поверљиво, скоро шайаџом)
Често се шверцујем.

ЉУБИНА: Па?

МАРКО: Пун ми је џеп тих карата, неоверених, имам их у резерви бар за месец дана!

ЉУБИНА: Па шта је ту смешно?

МАРКО: Што то кева не зна! Ни буразер! Кад би знали, кева ми не би свако јутро давала нове док не потрошим старе! Даћу вам неколико комада!
(Тражи њо џеју карџе)

ЉУБИНА: Не треба.

МАРКО: Како не треба?... Треба, треба... Због чега да без везе плаћате аутобус, боље да за те паре купите нешто! Млеко!... Или хлеб!... Ево су!
(Пружи јој карџе)

ЉУБИНА: Рекла сам вам да ми не требају! И ја их имам! Добијам их овде, у фирми!

МАРКО: Свеједно, узмите их, мени нису потребне, само ми се без везе мувају по џеповима и гужвају!
(Још држи испружену руку њуну карџа)

ЉУБИНА: (Нејријачно јој је, не зна како да га одбије)
Ама, човече...

МАРКО: Продајте их и купите нешто вашем клинцу!... Неку чоколаду! Жваке!... Ваш клинац ми је веома симпатичан!

ЉУБИНА: Како вам је симпатичан кад га никад нисте видели?

МАРКО: Свеједно, добар је то дечак... Одличан ђак, свака му част!

ЉУБИНА: Који црни одличан, све саме двојке, ту имам муке са њим, не могу да га натерам да учи!

МАРКО: Свеједно, добар вам је он...
(Загледа се у своју шаку њуну карџа, ња распужено)
Нећете?

ЉУБИНА: Ставите их на сто.

- МАРКО: *(Обрадовано)*
 Па наравно, што да се без везе вуку по мојим џеповима и пропадну...
(Сјусији карџе на сџо)
 А вама ће требати, ја ионако не бих знао шта ћу са њима... Је л' вам синчуга здрав?
- ЉУБИНА: Јесте, хвала богу.
- МАРКО: То је више него довољно, какво учење!... А мајка?
- ЉУБИНА: Па рекла сам вам да ми је мајка умрла.
- МАРКО: Заборавио сам, извините.
- ЉУБИНА: Време пролази, ми се занели у разговору, а мене чека посао.
(Оде до сџола)
 Баш смо се испричали.
- МАРКО: Да знате да јесмо. Ја одавно ни са ким нисам оволико причао!...
 Ни овако лепо!
- ЉУБИНА: А мене чека посао.
- МАРКО: То знам, зато сте и остали прековремено, па још ноћу!
- ЉУБИНА: Морала бих да наставим.
- МАРКО: Само наставите.
- Пауза. Гледају се њако сџојећи.*
- ЉУБИНА: *(Уздахне, ња седне, узме оловку, њомера оне обрасце, загледа их).*
- МАРКО: *(Ујорно гледа у њу)*
- ЉУБИНА: *(Почне да ради, али јој смејџа њеџов ујоран њоџлед, ња њодиџне главу)*
- МАРКО: *(Осмехом је охрабри да настџави са њослом, њо исџо учини руком њоказујући на њаџре)*
- ЉУБИНА: *(Укључи њрансисџор, он засвира, баџи њоџлед на Марка који само уздахне, ња га искључи, настџави да ради, њокушава да се сконџенџирише њод њеџовим ујорним њоџледом. То јој не њолази за руком, ња оџеџ њодиџне главу и молећиво се загледа у њеџа)*
- МАРКО: Не ради вам се?... Не иде?... Не можете да се сконџентришете, је л' тако?
- ЉУБИНА: Не могу.

- МАРКО: Нешто вам смета?
- ЉУБИНА: Смета ми.
- МАРКО: Шта?... Ако ја ту могу нешто да учиним?...
- ЉУБИНА: Можете! Сметате ми ви! Не могу да радим док стојите ту као свећа и буљите у мене. То ми смета, разумете?
- МАРКО: Разумем.
- ЉУБИНА: Смета ми ваше присуство!
- МАРКО: Знам. Чуо сам.
- ЉУБИНА: Оставите ме, молим вас. Дођите касније, можда кад завршим... Нисам навикла да радим док ми неко тако стоји над главом...
- МАРКО: Ма, сасвим вас разумем, нисам толико глуп. Нисам баш ни паметан, ал' да толико... Идем ја, а ви радите, нећу да вас замајавам.
(Одлази. Неодлучно, сѝоро, очигледно би радије осѝао. На ѝола ѝуѝа се окрене)
А да вам оставим сендвич?
- ЉУБИНА: Имам мој, већ сам вам рекла! Шта ће ми ваш сендвич кад имам мој!
- МАРКО: За сваки случај.
- ЉУБИНА: Какав сваки случај?
- МАРКО: Ако тај ваш изгубите.
- ЉУБИНА: Где да га изгубим? Како да га изгубим?
- МАРКО: Свашта може да се деси... никад се не зна... па и људи се изгубе...
- ЉУБИНА: (Љуѝиѝио извуче фиоку, извади сендвич замоѝан у ѝаѝир-наѝу салвету, уѝадљиво му ѝа ѝоказује)
Ту је!... Како могу да га изгубим?... Видите ли га?
- МАРКО: Видим.
- ЉУБИНА: То је тај сендвич! Мој!
- МАРКО: Верујем вам.
- ЉУБИНА: Шта ће ми онда ваш?

МАРКО: Па да... Два сендвича, а једна жена, то не иде, било би превише... знам... Е па, идем ја, време ми је... То јест, није ми време, али идем, нећу да вас замајавам.

ЉУБИНА: Па идите већ једном!

МАРКО: Идем.

Марко, ходајући најраише, све време праћен Љубининим погледом, коначно изађе. Она неко време гледа у врати, па заврши главом и врати се своме послу. Сеи се да је нешто заборавила и ошрезно устане, на прсима оде до врати, сине тамо, послушује. Поишо у ходнику оеи не чује његове кораке поидиће руку на кваку и нагло их оивори, гледа, али тамо, пред вратима, сад нема никога. Задовољно се због тога самој себи осмехне и ишо се тако врати, седне. Али само што узме оловку врати се оиворе и у канцеларију ировири Марко.

МАРКО: *(Тихо се смејући)*

ЉУБИНА: Добро, шта је сад? Шта је опет смешно?

МАРКО: Ту сам ја био, знао сам да ћете проверити, па сам се сакрио у суседној канцеларији.

ЉУБИНА: Па је л' то смешно?... Шта ту, човече, има смешног? Зашто се кријете, зашто не идете за својим послом, а мене не пустите да радим?

МАРКО: Немојте да се љутите.

ЉУБИНА: Како да се не љутим?... Мени од овога све зависи, шеф може да ме шутне одавде, а ви се ту кријете и без везе кревећите! Чиме да издржавам дете и себе?

МАРКО: Добро, нећу више.

ЉУБИКА: Па немојте.

МАРКО: Ја то зато што сте ми драги, не умем друкчије!

ЉУБИНА: Ма, идите, молим вас!

МАРКО: Зато што ми је са вама лепо!

ЉУБИНА: И ви и ја смо овде на радном месту. Једва чекам да за вечерас завршим, па да пожурим кући и стрпам се у кревет. Дете ми је вероватно заспало на каучу, поред укљученог телевизора!...

МАРКО: Радује ме што немате љубавника.

ЉУБИНА: Ама, шта вам је, човече, вечерас са тим љубавником, какав вас љубавник споао, шта је вама? Идите и оставите ме да на миру радим свој посао! Шта ће бити ако шеф сутра на столу не затекне оно што очекује и што ми је наредио да завршим. Шта ће бити, а? Отказ! Чиме после да храним у себе и дете? Где да тражим други посао, ко ће ме примити у овим годинама, поред толико незапслених младих људи?

МАРКО: Лаку ноћ.

ЉУБИНА: Лаку ноћ.

Марко брзо оде, Љубина љућинио одмахне руком, узме оловку, настџави да ради. У џола џосла се сејини џранзисџора, укључи џа, зачује се нека музика, џихо, али џа она, баџивши џоџлед на враџиа, још више уџишиа. Ради.

Зазвони џелефон.

Љубина скоро са мржњом уџиљи у њеџа, џа невољно џодиџне слушалицу.

ЉУБИНА: *(У слушалицу)*

Молим?... Па ја сам, шефе, Љубина, ко би други у ово доба био, па још у вашој канцеларији!... Ама, не љутим се, погрешно сте ме схватили... У реду, ако тако мислите онда извините, мада грешите, зашто бих се на вас љутила, то, уосталом, не бих ни смела. Чак и да се на вас нешто наљутим то бих морала да сакријем... Кога?... Јесте, малопре је завирио да провери због чега је у ово доба у вашој канцеларији укључено светло, видела сам га, то је онај човек у оној униформи, је л' да?... Па кажем вам, проверио је и отишао!... Добро, позваћу га, Марко се зове, јесте ли тако казали?...

(Осџави слушалицу на сџо, џожури до враџиа, оџвори их и викне)

Марко!...

МАРКО: *(Из ходника)*

Ту сам!

ЉУБИНА: Дођите!

МАРКО: *(Из ходника)*

Је л' одмах?

ЉУБИНА:

Одмах! Пожурите!

(Враџи се, узме слушалицу)

Ево га, шефе, долази, срећа да је био у близини, па нисам морала да се за њим ломатам по овој зградурина...

(Враџи слушалицу на сџо, џоред џелефона)

Уђе Марко, задихан, журио је.

МАРКО: Ево ме! Је л' вам нешто треба? Јесте ли ожеднели?

ЉУБИНА: *(Покаже му на слушалицу)*
За вас!

МАРКО: За мене?

ЉУБИНА: Па за вас, треба ли сто пута да вам то кажем?

МАРКО: То је мој буразер.

ЉУБИНА: Није ваш буразер, него мој шеф!

МАРКО: Па то је исто.
(Подигне слушалицу са стола)
Ало?... Јесте, све је у реду, водим ја рачуна, обишао сам све канцеларије!... И клозете! И ходнике!... Ништа немој да бринеш, знам ја шта ми је посао... Како је кева, је л' попила оне њене лекове, је л' се по пропису испишкила?... Је л' опрала ноге пре спавања?... Не зезам се, само питам, знам да боље спава кад опере ноге, и то хладном водом. А, брате, ако ћемо право, и смрде јој, и то по цео дан... Добро, лаку ноћ и теби, и свима вама тамо. Поздрави децу и жену с моје стране.
(Полако, замисљено, сјусићи слушалицу)

ЉУБИНА: Шта је хтео од вас?

МАРКО: Па чули сте и сами, ништа. Дуне њему тако у гузицу, па ме назове. То је био мој буразер.

ЉУБИНА: Значи, ваш брат је мој шеф?

МАРКО: Јесте.

ЉУБИНА: То ми нисте рекли.

МАРКО: Нисте ме ни питали. Он ме је овде запослио, преко својих веза, одлично стоји се директорима и осталим буцованима у овој фирми. Позвао ме је да провери је ли све у реду, јесам ли ту... Плаши се да нешто не забрљам.

ЉУБИНА: Шта да забрљате?

МАРКО: Откуд ја знам.

ЉУБИНА: Нема поверења у вас?

МАРКО: Има. Али је сигурнији кад провери. Добро је то и за мене.

ЉУБИНА: Зашто је добро за вас?

- МАРКО: За сваки случај... Ако се случајно нешто занесем...
(Заћући)
- ЉУБИНА: Како да се занесете?
- МАРКО: Умем ја то.
- ЉУБИНА: (Ћући, зледа за, чека да насћави)
- МАРКО: Тако, нешто се замислим и... Као да се изгубим, па заборавим где се налазим и шта треба да радим...
(Подигне злаву, залета се у њу и одлучно)
Али, то ми се све ређе дешава!
- ЉУБИНА: Све ређе?
- МАРКО: Па да.
- ЉУБИНА: Некад вам се дешавало често?
- МАРКО: Врло често.
- ЉУБИНА: То је као нека болест?
- МАРКО: Тако кажу, ја не знам, нисам тога свестан, али сад, хвала богу... и не памтим кад ми се то догодило, нарочито од како сам се запослио.
- ЉУБИНА: (Нећријатно јој је, ња оде до сћола, седне, дохвати једну фасциклу, оћвори је, заћвори, врати на своје месћо)
- МАРКО: (После њаузе у којој није скидао њоћлед са ње)
То је због тога што нисам нормалан.
- ЉУБИНА: (Подигне злаву и краћко за њоћледа)
- МАРКО: Због тога сам био и да се лечим.
- ЉУБИНА: Где сте се лечили?
- МАРКО: Па у болници!
- ЉУБИНА: Каквој болници?
- МАРКО: Душевној.
- ЉУБИНА: Колико сте тамо били?
- МАРКО: Десет година.
- ЉУБИНА: Десет година!?... Толико!?...

- МАРКО: Па да, буразер је захтевао да тамо останем што дуже, боље него код куће. Да га не брукам пред светом. Долазе нам гости, па комшилук... наши рођаци... Имамо ми пуно рођака, а пред њима није згодно...
- ЉУБИНА: А мајка?
- МАРКО: Она се није лечила, она је нормална.
- ЉУБИНА: Нисам то мислила, него како је гледала на ту жељу вашег брата?
- МАРКО: Кева се увек слагала са њим, а мени желела све најбоље у животу.
- ЉУБИНА: А ви?
- МАРКО: И ја сам себи желео све најбоље у животу!
- ЉУБИНА: *(Ћући, мало је уљашена, баци неколико крајњих погледа на њега)*
- МАРКО: И глуп сам.
- ЉУБИНА: Ви?
- МАРКО: *(Заклима)*
- ЉУБИНА: Не бих рекла.
- МАРКО: Не бих ни ја, али јесам. Многи тако мисле, а и ја... понекад ми многе ствари нису јасне...
- ЉУБИНА: Наравно, тако најпре мисле ваша кева и тај ваш буразер?
- МАРКО: То је обавезно. То они добромерно, тако би да ми помогну... Баш сам им захвалан на томе,
- ЉУБИНА: Морам да наставим.
(Показује на џајуре на столу)
- МАРКО: Нисам опасан.
- ЉУБИНА: Молим?
- МАРКО: Нисам опасан! Не спадам у ту врсту лудака. Разумете?
- ЉУБИНА: Па ја то нисам ни рекла.
- МАРКО: Али сте се уплашили!... Ко зна шта сте све помислили!
- ЉУБИНА: Нисам ништа помислила.

- МАРКО: Људи се, кад чују где сам провео последњих десет година свог живота, одмах некако уплаше, посумњају да бих им нешто могао учинити, а ја сам сасвим безопасан, питом као неко јагње.
(Пауза)
Волим људе.
(Пауза)
Али, они не воле мене.
- ЉУБИНА: Откуд вам то?... Откуд знате да вас не воле?
- МАРКО: Знам.
- ЉУБИНА: Како знате, баш ме занима да то чујем? Јесу ли вам казали да вас не воле?
- МАРКО: Избегавају ме... склањају ми се с пута... избегавају да разговарају са мном...
- ЉУБИНА: Ма, то сте ви себи нешто умислили!... Ето, нас двоје смо вечерас толико причали!... Толико да се бојим да нећу стићи све ово да завршим.
- МАРКО: Је л' то значи да ја идем?
- ЉУБИНА: Можете и да останете, седите у једну од тих фотеља, али ја морам да радим, нећу више имати времена са вама да ћаскам. Мада бих, ипак, најбоље било да одете, не осећам се пријатно кад неко седи поред мене док радим.
- МАРКО: (Неодлучно сјоји)
- ЉУБИНА: Уосталом, радите како год хоћете.
- МАРКО: Радо бих остао.
- ЉУБИНА: Онда останите.
- МАРКО: А, опет, не бих да вас замајавам.
- ЉУБИНА: Онда идите.
- МАРКО: Не знам ни сам шта да радим.
(Пауза)
Било би добро кад бих знао. Кад сам глуп...
- ЉУБИНА: Радите како хоћете, ја морам да се вратим послу, ваш брат ми никаква оправдања неће признати!
(Насјави да ради)
- МАРКО: Заборавили сте да узмете те карте.
- ЉУБИНА: (Ушћино окрене главу на њега)

- МАРКО: *(Покаже на аутобуске карће на столу)*
- ЉУБИНА: *(Извуче фиоку и гурне карће у њу)*
Не би се ни ту изгубиле.
- МАРКО: *(На прстима оде до фошеље, оћрезно седне, не желећи да узнемири Љубину. Истог се иако ићћља са сендвичем вадећи га из ћейа. Толико је заузет ићћим ићћсловом да не види да се Љубина радознано загледала у њега. Одложи ићћирнаћћу салвету којом је увијен сендвич, заћризе га, окрене главу и срећћне се са Љубининим ићћгледом)*
- ЉУБИНА: Огладнели сте?
- МАРКО: *(Заклима једући)*
- ЉУБИНА: Па пријатно.
- МАРКО: Хвала. Хоћете пола?
- ЉУБИНА: Хвала, имам свој.
- МАРКО: Не нервира вас?
- ЉУБИНА: Само ви једите.
(Удуби се у ићћсао)
- МАРКО: *(Једе, гледа ићћ канцеларију, баћћ неколико краћћких ићћгледа на Љубину, чини се да је све задовољнићћ)*
Волим овако да једем.
- ЉУБИНА: *(Подигне главу)*
Нешто сте рекли?
- МАРКО: Рекао сам: волим овако да једем.
- ЉУБИНА: Како?
- МАРКО: Док сте ви ту. Мислим, некако ми је лепше... И сендвич ми је слаћћи... *(Једе)*
Обичан паризер... онај најјефтинићћи...
(Једе)
А и хлеб је бајат, од јуче... Тако штеде на мени,
- ЉУБИНА: Ко?
- МАРКО: Па они... Моја кева и мој буразер... Све што би требало да се баћћ они утрапе мени.
(Загледа се у ићћразно, иа као да гћћвори самоме себи)
Мисле да ја то не видим, да сам баш толико глуп... Добро, нисам паметан, знам ја то, али нисам ћћрав.
(Пауза. Једе)

Ако нисам нормалан, имам очи... Али, не смета то мени, што би ми сметало, нека их, моји су, а и тај бајат хлеб неко мора да поједе, што да се баци...

(Осмехне се самоме себи, заврши ѓлавом)

Моја рођена кева и мој рођени буразер... нису туђи... добри су ми они... А можда и нису, али ја то не знам...

(Наједном подигне ѓлаву и загледа се у Љубину)

Поклонио ми одело!

ЉУБИНА: Ваш буразер?

МАРКО: *(Важно заклина)*

ЉУБИНА: Кад?

МАРКО: Чим сам се вратио из болнице.

(Опети важно клима ѓлавом)

Прво су хтели да ми купе ново, из продавнице, да ме чисте што сам се вратио, па су се предомислили и договорили да ми он поклони једно своје, што да га без везе баца... или да тамо купи прашину...

(Ућути, загризе сендвич, једе)

ЉУБИНА: И?

МАРКО: У њему долазим на посао, у њему се враћам кући.

ЉУБИНА: Како вам стоји?

МАРКО: Не буним се... Мало ми је велико, буразер је увек био крупнији од мене, али нека... врло важно... Старо је, он га је носио као младић... Кева из шифоњера повадила моје кошуље... све су као нове, а избледеле... чуди ме да их није поклонила неким просјацима или од њих направила крпе.

ЉУБИНА: Добро живите са њима?

МАРКО: Мислите на кеву и буразера?

ЉУБИНА: Слажете се?

МАРКО: Што се не бисмо слагали?... Ја ноћу на послу, дању спавам... Кад се буразер врати из ове канцеларије ја се спремам да дођем овамо, и не виђамо се... Имам моју собу, тамо седим, не сметам никоме.

ЉУБИНА: Што бисте им сметали?

- МАРКО: И то што кажете.
(Пауза)
Избегавам да се мувам по кући... гледам да им што мање излазим на очи...
- ЉУБИНА: Колико сам досад успела да вас упознам, ви не спадате у људе који би другима били на сметњи.
- МАРКО: Па и не спадам али тако смо се договорили, а договор мора да се поштује.
- ЉУБИНА: (Насијави са њослом)
- МАРКО: (Једе, њолако жваће, мирно, њемељиио, ојеи као да делује одсујно)
- ЉУБИНА: (Сеји се нечеџ и ѡрекине са њослом)
Милите ли да се жените?
- МАРКО: (Подигне ѓлаву, ѡресјане са жвакањем, изненађен је ѡиѡи-њем)
Ја да се женим!?
- ЉУБИНА: Па, ви! Време вам је!
- МАРКО: Нисам ја за то?
- ЉУБИНА: Зашто нисте?
- МАРКО: Па како ћу?... Овакав?... Кад нисам номалан, а ни паметан... Мада бих волео... Не знам шта би на то рекли моја кева и мој буразер.
- ЉУБИНА: Шта вас се тиче шта би они рекли!
- МАРКО: Како шта ме се тиче?... Па не може то тако, мора да се зна за неки ред, живимо у истој кући.
(Заврши ѓлавом)
Не би они били срећни кад би чули то за женидбу.
- ЉУБИНА: (Неко ѓа време ѓледа, ѡа)
Не нервира вас транзистор?
- МАРКО: Не.
- ЉУБИНА: Малопре вас је нервирао.
- МАРКО: То је било малопре.
- ЉУБИНА: Искључићу га.
- МАРКО: Немојте. Ако ви волите да га слушате...

- ЉУБИНА: Није ми стало.
(Искључи транзистор, ња насјави са пословом)
- МАРКО: (Једе, ња одсујно, као да зовори себи, а не Љубини)
Некад сам им сметао.
- ЉУБИНА: (Прекине са пословом, ујийно се загледа у њега)
- МАРКО: Њима.
- ЉУБИНА: (Чека да насјави)
- МАРКО: (Уздахне)
Кеви и буразеру.
- ЉУБИНА: (Ђуји)
- МАРКО: Зато су ме и послали у ту тамо болницу... у лудницу, тако је зову... Нисам ја био за њу, пио сам лекове, они су ми били довољни, али њих двоје су потплатили неке људе и средили да ме тамо приме и да останем што дуже.
(Пауза)
Лепо су ме примили, а, богами, и дуго сам остао.
- ЉУБИНА: Али, због чега?
- МАРКО: И ви без везе питате. Па зато што сам им сметао! Тамо, у нашој кући!... Он се оженио, а ја сам био сувишан, к'о тринаесто прасе... Био сам сувишан и раније, али тада је већ свима било јасно да ми ту није место, па су се договорили да ме пошаљу тамо... И послали су ме.
- ЉУБИНА: Нисте смели то да дозволите.
- МАРКО: Нико мене ништа није ни питао. Посећивали ме јесу, не могу да кажем да нису, скоро сваког месеца, нарочито кева... буразер ниједанпут... Доносила ми поморанџе... понекад банане... тамо сам их први пут јео.
- ЉУБИНА: И десет година сте тако провели тамо!... Без потребе! Зато што сте сметали тој својој кеви и том свом буразеру?
- МАРКО: Пуних десет година. А око мене све лудаци... Било је и опасних, али њих су везивали, нису могли да се макну из својих соба. Један је непрестано желео да се убије, али није имао чиме онако везан, па је стално ударао главом о зид.
- ЉУБИНА: (Устјане, оде исјред њега)
Човече, реците ми није ли заиста ненормални или су они желели да вас начине таквим?
- МАРКО: И једно и друго.

- ЉУБИНА: И једно и друго!?
- МАРКО: Ја нисам баш здрав, а они навалили...
- ЉУБИНА: Нисте се опирали?
- МАРКО: Нисам.
- ЉУБИНА: Због чега?
- МАРКО: Шта ја знам... нисам, ваљда, такав човек... не умем да се браним... а и моји су...
- ЉУБИНА: Знате шта!?
- МАРКО: *(Подигне главу, ушито се загледа у њу)*
- ЉУБИНА: Ви сте једна будала!
- МАРКО: Нисам рекао да нисам.
- ЉУБИНА: Кад се већ нисте опирали и кад сте дозволили да све то раде са вама онда сте само добили оно што сте и заслужили.
(Пауза)
Човек који неће да се брани, који се као ви само тако препусти, беспомоћно, заслужио је, ако баш хоћете, и гору судбину! Ето вам!
- МАРКО: Такав сам ја.
- ЉУБИНА: Ма, немојте? То вам је довољно, то да тако кажете себи: такав сам ја? И тиме је све решено, је л' да?
- МАРКО: Па шта да радим?.. Шта ћу?... Како да будем друкчији кад не умем?... А и та моја болест.
- ЉУБИНА: Немојте да се оправдавате никаквом болешћу!
(Пауза. Изнервирано се удаљи њар корака, ња се окрене)
Нисте ви болесни!
- МАРКО: Него?
- ЉУБИНА: Они су вас учинили таквим. Ваша мајка и тај ваш буразер, а мој шеф. Да би вас се на тај начин отарасили!.. То су ваши најближи!... Сметате им, а они су нашли фини начин да вас уклоне! Ето, сад сам вам све рекла.
(Са прошептом се врати и седне за сто)
Иако није требало, шта се мене све то тиче, шта се ког ђавола ја петљам у туђе ствари! Као да немам паметнија посла!
(Одлучно узима оловку, ради)
- МАРКО: Ја сам, у ствари, мислио...

- ЉУБИНА: *(Одлучно га њрекине)*
Не говорите ми више ништа! Не могу да вас слушам, морам да радим! Нећу да вас слушам!
(Насијави да ради)
- МАРКО: *(Након краће њаузе)*
Па зар сте ми ви бољи?
- ЉУБИНА: *(Брзо њодигне главу)*
Шта кажете!... Шта сте то рекли!?
- МАРКО: *(Тихо, да је не њовреди)*
Па, зар сте ми ви бољи, исти сте слабић као и ја...
- ЉУБИНА: Је л' то ви о мени говорите, човече!?
- МАРКО: И ви дозвољавате да са вама мој брат то ради... иначе не бисте били ту, одбили бисте да без везе ту радите...
- ЉУБИНА: То је нешто друго! Ја сам нешто друго!
- МАРКО: Исто је.
- ЉУБИНА: Није! Ја морам да трпим и ћутим, шта ћу ако ме шутне одавде!?
- МАРКО: *(Ћући, само је мирно жледа)*
- ЉУБИНА: Шта ћу, а!? Где ћу!?
- МАРКО: (Исто)
- ЉУБИНА: *(Тихо, као да је схвајила да је све њо, зајраво, заистиа истио)*
Друго сам ја... нема то везе са мном...
(Насијави са њослом)
- МАРКО: *(Гужва салвеју њошио је њојео сендвич)*
- ЉУБИНА: Не шуштите ми тим папиром, смета ми!
- МАРКО: Извините.
(Пажљиво ѡринесе зђужвану салвеју усјима, обрише се, истио је ѡако одложи у ѡејелару на сјочићу)

Зазвони ѡелефон.

Љубина безвољно осјави оловку и ѡружи руку да њодигне слушалицу, али је Марко заусјави.

МАРКО: Чекајте!

ЉУБИНА: Шта да чекам?

МАРКО: То је он, мој буразер!

ЉУБИНА: Знам.

МАРКО: Питаће вас за мене.

ЉУБИНА: Нека пита шта хоће.

МАРКО: Реците му да нисам овде, да сам одмах после оног разговора са њим отишао.

ЉУБИНА: Да га слажем?

МАРКО: Ако вам није тешко.

ЉУБИНА: Добро.

(Подигне слушалицу)

Молим, шефе?... Па како не бих знала да сте то ви кад овај број никоме нисам дала, Ја га и не знам, то је ваш број... Ма, која спрдња, шта је вама вечерас, тако ми нешто није пало на памет, зар бих, уосталом, ја смела са вама да терам спрдњу... Знам да можете већ сутра да ме најуристе из фирме, тога сем врло свесна, ви сте ми на то и сами неколико пута скренули нажњу, али се надам да тако нешто нисам заслужила, ничим... Били сте стрпљиви са мном, то је тачно, могли сте на ово место да примите и неку другу, млађу... Марко је отишао одмах после оног разговора са вама., Ако га нема у тој његовој соби онда мора да је негде у згради, хоћете ли да га потражимо, па да му кажем да вас назове?... Добро, ако није потребно... у сваком случају, ако наврати овде ја ћу му саопштити да сте га тражили... Добро, нећу му саопштити ништа!... Разумела сам... Разумела сам, ништа не брините, све ће на време бити завршено, па макар морала до ујутру да останем.

(Полако сјусиће слушалицу)

МАРКО: Јесам ли вам рекао да ће питати за мене?

ЉУБИНА: *(Ћући, нерасположена је)*

МАРКО: Проверава ме... Зато што је љубоморан.

ЉУБИНА: *(Одсујино)*

Зашто је љубоморан? На кога?

- МАРКО: Због вас. А на мене. Боји се да бих ја ту са вама нешто...
- ЉУБИНА: Ви са мном?... Шта се то њега тиче?
- МАРКО: Тиче га се. Зато што вас је наменио себи!
(Пауза)
Разумете?...
Намерачио се на вас!
- ЉУБИНА: Како то мислите?
- МАРКО: Тако како сам рекао. Није, ваљда, да не разумете? Не бих рекао.
- ЉУБИНА: Мислите?...
(Заћућала је)
- МАРКО: Ма, који прековремени рад, какви обрасци, шта је вама? Па он вам је то наместио како би вас измалтретирао и од вас направио своју љубавницу!
- ЉУБИНА: Ма, шта ви то причате, човече? Ви заиста нисте нормални!
- МАРКО: Ја нормалан нисам, али то што сам вам рекао је истина!
- ЉУБИНА: Најбоље би било да ви лепо пођете за својим послом, а мене оставите на миру.
- МАРКО: Ускоро ћете се у то и сами уверити!
- ЉУБИНА: Кад ускоро?
- МАРКО: Ускоро! Можда већ за пола сата! За пар минута! Само док седне у своја кола и доведе се овамо! Покушаће још вечерас да вас среди!... онако како само то он уме!... Ту! У овој канцеларији! На том столу! Или на поду!
- ЉУБИНА: Шта ви мислите о мени, шта сам ја, нека курва!? Је л' за то ви мене држите!?
- МАРКО: Не држим. А и не говорим о вама, него о њему.
- ЉУБИНА: Он је ожењен човек, озбиљан, отац двоје деце!
- МАРКО: Сматрате да такви не воле жене? Поготово кад су саме и беспомоћне и кад може да их уцењује.
- ЉУБИНА: Не верујем вам.
- МАРКО: И не морате.
- ЉУБИНА: Идите.

- МАРКО: Идем.
(Пође ка вратицима)
Па он то ради већ дуго, нисте му ви прва.
- ЉУБИНА: Баш ме брига шта он ради, његова ствар!
- МАРКО: Од како је мене запослио овде, а то је скоро осам месци, ви ћете му бити трећа.
- ЉУБИНА: Шта трећа? Каква трећа? Ама, шта је вама вечерас, човече?
- МАРКО: Обе је тако терао да раде прековремено, на истим тим обрасцима... да их без везе преписују... и од обе је добио оно на шта се намерачио.
- ЉУБИНА: (Нерасположено ћути)
- МАРКО: Познавао сам их... то јест, исто сам овако долазио у канцеларију... Једна је имала само деветнаест година, брзо је пустила, могао је отац да јој буде.
- ЉУБИНА: Где су оне сад?
- МАРКО: Зар ја знам.
- ЉУБИНА: Шта је било са њима?
- МАРКО: Шутнуо их!... Мој буразер!... Кад их је изгустирао, кад су му досадили!... Кад их више није желео.... Обећавао сталан посао и боље радно место, а онда... Зна тај шта ради! Није желео да му се мувају ту и да га можда једнога дана искомпромитују или уцењују... Узме, искористи, па шутне, то су његова правила! И, богами, иде му то од руке, многи му на томе завиде!
- ЉУБИНА: Да ви то не измишљате, човече?
- МАРКО: Видећете и сами.
- ЉУБИНА: Кад ћу видети?
- МАРКО: Па ускоро, зар вам то већ нисам рекао!
- ЉУБИНА: Идите!
- МАРКО: Идем, морам да га дочекам на улазу, воли кад га тамо сачекам и лично му откључам.
(Отвори вратица, ња њихо)
Волео бих кад бисте могли да му... Да не будете као оне две пре вас, нисте то заслужили. Нису ни оне, али до вас ми је некако стало... Лаку ноћ, Љубина.
- ЉУБИНА: Идите, идите,

Марко оде, али се враћии њре неџо шиио за собом зајџвори враћии.

МАРКО: Тукао ме.

ЉУБИНА: Ко?

МАРКО: Како ко, шта ме сваки час то питате, па он, мој буразер, о њему је реч!

ЉУБИНА: Кад вас тукао, зашто?

МАРКО: Од како знам за себе, а зашто не знам, никад нисам успео да сазнам. Нити сам га ја питао нити ми је он то објашњавао... није ни морао...

ЉУБИНА: Нећете, ваљда, да кажете, да вас је тукао тек онако, без разлога... или ради забаве?

МАРКО: То нећу, али никад нисам успео да сазнам. Нарочито ме тукао пред одлазак у болницу... тек ме тресне песницом, а био је јачи од мене... крупан... песнице му оволике... једном ми сломио и вилицу, док сам био клинац.

(Пауза. Неко време ђућии зурећи у сџрану)

Кева се на то слатко смејала.

ЉУБИНА: На ту вашу сломљену вилицу!?!... Ваша мајка се слатко смејала!?

МАРКО: Моја кева каже: није то ништа, тако се кале прави мушкарци, проћи те то.

ЉУБИНА: Човече, кад вас тако слушам!... Да ли се ви то поигравате са мном?...

МАРКО: Од како сам се вратио из болнице није ме ни пипнуо!

ЉУБИНА: Није?

МАРКО: И на томе сам му захвалан.

ЉУБИНА: Да вас није, после толико година, напрасно заволео?

МАРКО: Он мене?... Не верујем. Ако јесте, било би добро, па буразери смо, рођени!

ЉУБИНА: Толико сте ми тога вечерас напричали... Свашта!... А и ја, као да немам другог посла него да вас слушам. Сама сам, усталом, крива.

МАРКО: Језик ми се развезао... поред вас...

- ЉУБИНА: Чекајте, а ваша мајка, која се онако смејала... Је ли се трудила да вас заштити?... Бар понекад?
- МАРКО: Није.
- ЉУБИНА: Било јој је свеједно?
- МАРКО: И кад јој није било свеједно била је равнодушна.
- ЉУБИНА: *(Ћуши, гледа га)*
- МАРКО: И увек убеђена да сам то заслужио.
- ЉУБИНА: Па каква је то она жена, побогу?
- МАРКО: Моја кева, за њу питате?
- ЉУБИНА: Јесте, ваша кева!
- МАРКО: Кева к'о кева.
- ЉУБИНА: А отац? Имали сте, ваљда, и оца, је ли и он био равнодушан?
- МАРКО: Ђале ми је погинуо кад је мени било две године, ударио га камион... био је пијан... Кева каже да га је тако стигло оно што је и тражио. Понекад га сањам.
- ЉУБИНА: Оца? Па јесте ли га запамтили кад га сањате?
- МАРКО: Нисам га запамтио, нисам могао са две године, али га, свеједно, сањам. Његов лик. Иако никад нисам видео ниједну његову фотографију, кева их је све до једне спалила.
- ЉУБИНА: Зашто их је спалила?
- МАРКО: Због тога што је била убеђена да је намерно погинуо како би је оставио саму.
- ЉУБИНА: Намерно погинуо!?!... Да би је оставио саму!?!... А овамо је добио оно што је тражио!... Ништа ту мени није јасно... Па ви сте, изгледа, тамо у тпј вашој кући сви болесни!
- МАРКО: Па и јесмо.
(Брзо оде)

Љубина неко време збуњено, замисљено, ситоји на сред канцеларије. Онда пође до врати, отвори их, али у ходнику ојет неће никога. Врати се до столице, седне, почне да ради, па безвољно одложи оловку, повуче фиоку, узме сендвич, одмоћи паширнају салвеју, једе замисљено, безвољно. Прекине са жвакањем, нешто је чула, брзо врати сендвич у фиоку и навали на посао.

Уђе Видоје, њен шеф. Крујнији, поодгојен, доброг изгледа. У зимском каиуиу. Сијане, загледа се у Љубину која ради право се да га није чула.

ВИДОЈЕ: (После дужег ћушања и чекања да га она примети)
Угаси то.

ЉУБИНА: (Ради, право се да га не чује)

ВИДОЈЕ: (Гласније)
Искључи тај транзистор!

ЉУБИНА: (Трдне се)
То сте ви, шефе!... Извините, нисам вас чула.
(Усијане)
Добро вече.

ВИДОЈЕ: Угаси то.

ЉУБИНА: Одмах.
(Искључи транзистор)
Пустим га тек тако, да ми прави друштво.

ВИДОЈЕ: (Свуче зимски каиуи, обеси га на чивилук)
Како напредује посао?

ЉУБИНА: Добро, биће све у реду. Онако како смо се и договорили.

ВИДОЈЕ: Шта је онај ноћни чувар тражио у мојој канцеларији?

ЉУБИНА: Ништа. Само је био ту кад сам га позвала да се јави на телефон, ви сте га тражили.

ВИДОЈЕ: Немојте да лажете.

ЉУБИНА: Како то мислите?... Зашто бих лагала?...

ВИДОЈЕ: Седи, седи.

ЉУБИНА: Хвала.
(Седне)

ВИДОЈЕ: Ову згужвану салвету препознајем, у такве салвете он завија своје сендвиче.

ЉУБИНА: (Ћуши)

ВИДОЈЕ: То значи да је седео ту дуже! Чак је у мојој канцеларији и јео.
То ни себи не дозвољавам, а камоли другима!

ЉУБИНА: (Ћуши зашечена у лажи)

ВИДОЈЕ: Ипак је седео ту, зар не? Са вама?

ЉУБИНА: Јесте.

ВИДОЈЕ: Не волим кад ме лажу, то нисте знали?

ЉУБИНА: (Ћуши)

- ВИДОЈЕ: Нисте то смели да дозволите, није ово трпезарија.
- ЉУБИНА: Сам је... Нисам знала како да га се отарасим.
- ВИДОЈЕ: Знам да уме да буде досадан, зна да буде непријатан, многи га се прибојавају. Није вас напаствовао?
- ЉУБИНА: Напаствовао?... Откуд вам то?
- ВИДОЈЕ: Није?
- ЉУБИНА: Није тако нешто ни покушао. Нити се мени учинило да је такав. Појео је сендвич и отишао. То је ваш брат?
- ВИДОЈЕ: Откуд знате?
- ЉУБИНА: Он ми је рекао.
- ВИДОЈЕ: Будала. Сто пута сам га опоменуо да то никоме не говори. Али њему не вреди причати! Ја сам га овде и запослио.
- ЉУБИНА: *(Ћући)*
- ВИДОЈЕ: Кад се вратио са тог лечења.
- ЉУБИНА: *(Ћући)*
- ВИДОЈЕ: Је ли вам нешто причао о томе?
- ЉУБИНА: Није... То јест, нешто јесте, али га нисам баш најбоље разумела.
- ВИДОЈЕ: Боравио је у лудници неких десет годлна. Извадили смо га отуд кад су нам лекари саопштили да је залечен... Наравно, залечен није исто што и излечен, па морамо о њему да водимо рачуна... мора да буде под нечијим надзором... Зато сам га баш овде и запослио. Најтеже је нашој мајци, али шта ће, мора да га трпи, и он јој је син. Камо лепе среће да није. Ни њој син, ни мени брат!
- ЉУБИНА: Дошли сте овамо у ово доба да бисте ме проверили?
- ВИДОЈЕ: Не!
(Пауза)
Шта ког врага има да вас проверавам, толико имам поверења у вас, за протеклих месец дана сте се добро показали.
(Полако оде иза њених леђа, сјуси јој руку на раме)
Наравно, још сте на пробном раду, али ако тако наставите... и док се ја питам... А ја се питам и одлучујем... Наставите тако и биће све у реду.
- ЉУБИНА: *(Непријатно јој је, само ћушке погледа у његову руку на свом рамену)*

- ВИДОЈЕ: Смета вам моја рука?
- ЉУБИНА: Не.
- ВИДОЈЕ: Ако вам смета...
- ЉУБИНА: Ама, не, само је мало тешка...
- ВИДОЈЕ: Да, имам тешке руке, многи су то запазили, а многи, богами, и осетили на својој кожи. А, у ствари, врло сам нежан, нарочит према онима који то заслужују.
(Склони руку са њеног рамена, удаљи се неколико корака, њамо се мирно окрене)
Моја их жена обожава.
- ЉУБИНА: Ваше руке? Не сумњам у то.
- ВИДОЈЕ: Зато што умеју да је помилују и помазе... Али, незгода је у томе што је више не волим.
- ЉУБИНА: (Ћући)
- ВИДОЈЕ: Гади ми се.
- ЉУБИНА: (Подигне главу, ућинено га погледа)
- ВИДОЈЕ: Моја жена.
(Пауза. Ојет замисљено пође неколико корака, ојет се заустави)
Бојим се да ћемо се ускоро развести.
- ЉУБИНА: Па са њом имате двоје деце?
- ВИДОЈЕ: Деца ће остати код мене. А може и она да их поведе, како год жели, ту ће имати потпуну слободу.
- ЉУБИНА: Вама је свеједно?
- ВИДОЈЕ: Није ми свеједно, али ако она то буде желела... На крају крајева, деци и јесте место поред мајке. Она ће тако бити са њима, а ја слободан, могу опет да се женим.
- ЉУБИНА: Имате ли већ неку?
- ВИДОЈЕ: Немам, али ће се ваљда наћи нешто и за мене, нека озбиљна, паметна жена, не тражим ја ту много.
(Ојет оде иза ње и сад јој сјусити обе руке на рамена, ња се она сва следи, укочи)
Добар сам ја човек, толерантан, свакога удем да разумем, а и не изгледам лоше. Још сам и млад, четрдесет година, најбоље доба живота. Ни у кревету нисам лош, трудим се, ту се на мене ниједна није пожалила.

- ЉУБИНА: *(Слеђено седи, не сме ни да се мрдне док јој на рамену почивају његови дланови)*
- ВИДОЈЕ: Показало се да том женидбом нисам налетео на ону праву, али ако да бог...
- ЉУБИНА: *(Бојажљиво, са најором)*
Шефе...
- ВИДОЈЕ: Реците?
- ЉУБИНА: Ја би требало да наставим... и сами знате колико имам посла...
- ВИДОЈЕ: Ма, није важно, стићи ћете!... А и ако мало закасните, неће свет пропасти због неких безвезних папира!
- ЉУБИНА: Добро, ако ви тако кажете... мада сам ја мислила...
- ВИДОЈЕ: Није ваше да мислите, немојте ту много да се замарате, за то сам ја овде задужен! И плаћен! Ви само будите добри, за све остало ћу се ја побринути.
(Нежно јој прече длановима по леђима)
Такав сам вам ја... тако вам је то овде код мене... не може бити боље...
- ЉУБИНА: Молим вас...
- ВИДОЈЕ: *(Не слуша је, и даље јој нежно прелази длановима по леђима и раменима)*
Људи ме овде воле и поштују, за неке сам толико тога учинио, имам добростиво срце... душа ми је к'о памук, Истина, понекад умем да будем суров, нарочито према онима који изневере моја очекивања, али ви ту немате чега да се плашите... на-против... Суботом и недељом вучем са пијаце к'о магарац, грађани сажалјиво гледају за мном и шапућу: зар овај идиот нема жену, па да му она вуче... Не волим је, то је тачно, али немам срца да дозволим да она то ради.
- У канцеларују ујадне Марко. Делује прилично узбуђено. Сјане.*
- Видоје без журбе склони руке са Љубине која одмах нервозно почне да по сјолу пребацује оне пайире.*
- ВИДОЈЕ: *(Пошћо је неколико пренућака ћућке одмеравао смушено Марка)*
Откуд ти?... Шта хоћеш?
- МАРКО: Нећу ништа.
- ВИДОЈЕ: Па шта онда тражиш овде?
- МАРКО: Не тражим ништа.

- ВИДОЈЕ: Како ништа? Јеси ли нешто у мојој канцеларији заборавио!?
Можда си мене хтео нешто да питаш!?
- ИМАРКО: Никога ништа нисам хтео да питам.
- ВИДОЈЕ: Можда си нешто хтео да ми кажеш? У поверењу!?
- МАРКО: Нисам.
- ВИДОЈЕ: О, јебем ти будалу!... Човек са вама никад није начисто!...
(Приђе му, унесе му се у лице)
Човече, знаш ли зашто си ушао у моју канцеларију!?
- МАРКО: (Ђуџи, избегава одговор)
- ВИДОЈЕ: Је л' ти јасно шта те питам?... Зашто си ушао у моју канцеларију!?
- МАРКО: Не знам.
- ВИДОЈЕ: Како не знаш?
- МАРКО: (Ђуџи)
- ВИДОЈЕ (Љубини)
Јесте ли га чули?
- ЉУБИНА: Мене сте, шефе, нешто питали?
- ВИДОЈЕ: Вас! Јесте ли чули ову моју несрећу? Јесте ли чули шта је рекао?
- ЉУБИНА: Нисам.
- ВИДОЈЕ: Нисте, није, ваљда?
- ЉУБИНА: Заиста нисам. Радила сам. То је ваш разговор... братски... није пристojно да слушам, није ред,
- ВИДОЈЕ: Није ред, је л' да?... То ти мене покушаваш мало да зајебаваш, а?
- МАРКО: (Брзо се умеша)
Хтео сам нешто да те питам!
- ВИДОЈЕ: Шта?
- МАРКО: Не знам.
- ВИДОЈЕ: Како опет не знаш!?
- МАРКО: Заборавио сам... знаш и сам, дешава се то мени...

- ВИДОЈЕ: *(Зџраби се за џлаву)*
 О, бог те јебо!... Која је то дилеа!...
(Бесно крене њо канцеларији)
 Поред тебе ћу и ја полудети! Запослио сам те овде, без здравственог уверења, без икакве школе, због тога могу да одговарам, ризиковао сам свој углед поштеног човека и своје радно место, а он!...
- МАРКО: Је л' да идем ја?
- ВИДОЈЕ: *(У месџу се заусџави, окрене му се)*
 Где да идеш? Знаш ли куда идеш?
- МАРКО: Па, тамо, у моју собу.
- ВИДОЈЕ: Иди.
- ТМАРКО: Идем.
(Али, не одлази, неодлучно сџоји на исџом месџу, оборене џлаве)
- ВТДОЈЕ: Иди!... Иди!... Шта чекаш? Лимунаду?
- МАРКО: *(Најзад се њолако окрене и неодлучно закоракне ка враџима)*
- ВИДОЈЕ: Однеси овај папир!
- МАРКО: *(Збуњено се окрене, не зна о чему се ради)*
- ВИДОЈЕ: Ту згужвану салвету! Није јој место у мојој канцеларији, већ у некој корпи за отпатке, има их по ходницима колико хоћеш!
- МАРКО: То сам ја ту оставио... заборавио...
(Иде њо зџужвану салвеџу)
 Није ми то требало, а?
- ВИДОЈЕ: Немој више да је гужваш и бацаш. Лепо смо се код куће договорили да је уредно вратиш како би ти мајка и други сендвич у њој могла да завије.
- МАРКО: *(Одлази са зџужваном салвеџом)*
- ВИДОЈЕ: Јеси ли ме разумео?
- МАРКО: Јесам. Волим ја моју кеву.
(Већ је на враџима, оџвори их, али не излази, сџоји њолако леђима окренуџ Видоју)
- ВИДОЈЕ: Шта је сад?

- МАРКО: *(Полако се окрене)*
- ВИДОЈЕ: Шта хоћеш?
- МАРКО: Сетио сам се.
- ВИДОЈЕ: Чега си се сетио?
- МАРКО: Па онога због чега сам дошао овамо... хтео сам нешто да ти кажем.
- ВИДОЈЕ: Ајде, кажи ми, молим те. Биће то нека велика мудрост, је л' да?
- МАРКО: Кад сам долазио овамо, на улици сам срео оног твог пријатеља... Захарија.
- ВИДОЈЕ: Захарија?
- МАРКО: Онај са брковима и квргом на носу... био ти је дуго пријатељ, заједно сте ишли у школу... заједно сте и понављали... после сте се нешто посвађали.
- ВИДОЈЕ: Знам. Па?
- МАРКО: Поручио ти је да си...
(Ућујући)
- ВИДОЈЕ: Шта ми је поручио, човече, шта? Треба ли сваку реч клештима да чупам из тих твојих лудих уста?
- МАРКО: Поручио ти је да си једно велико говно, тако, вели, реци оном свом буразеру, обавезно!... оном говну...
- ВИДОЈЕ: Мени!?
(Пријирчи и зграби Марка за зруди, избечи му се у лице)
Мени је то поручио!? Захарије?
- МАРКО: Теби. Још је нешто поручио...
- ВИДОЈЕ: Шта?
- МАРКО: Заборавио сам.
- ВИДОЈЕ: Па што га ниси отерао у три пизде материне? Јеси ли га отерао?
- МАРКО: Нисам се сетио.
- ВИДОЈЕ: Како ниси? То је тако просто.
- МАРКО: Лепо, нисам. Тако нешто мени ретко пада на памет.

- ВИДОЈЕ: Он се није сетио!... Њему тако нешто ретко пада на памет!...
 Јебем ти будалу!... Губи се!
(Окрене ња и жура кроз отворена врата у ходник)
 Наравно да се ниси сетио кад у тој твојој тинтари немаш
 ништа!... Бежи тамо!
(Затвори врата, окрене се и загледа у Љубину која ради
чинећи се да ништа није видела ни чула. Чека да ња прво прође
бес и да се смири)
 И опет, наравно, ништа нисте чули?
- ЉУБИНА: *(Не дижући главу)*
 Нисам.
- ВИДОЈЕ: Ма, немојте?
- ЉУБИНА: *(Исфо)*
 Заиста нисам.
- ВИДОЈЕ: И боље што нисте!
- ЉУБИНА: *(Ради, не диже главу)*
- ВИДОЈЕ: Сад сте се и сами уверили... Овде се натезем са бившим
 десетогодишњим заточеником једне луднице, код куће са же-
 ном, које се гадим и децом које се не гадим, али која су
 немирна... то је мој живот... посерем се на њега.
(Лагано пође по канцеларији)
 Нигде бар минут среће и мира. Као да ме је неко уклео или
 казнио, иако то ничим нисам заслужио.
(Окрене се и види да Љубина ради)
 Прекините са тим!
- ЉУБИНА: Али нећу стићи.
- ВИДОЈЕ: Хоћеш!
- ЉУБИНА: Мислите?... Толико је ту, шефе посла... па то и сами знате.
- ВИДОЈЕ: Не морате ни да стигнете, врло важно.
- ЉУБИНА: Па кад није важно...
- ВИДОЈЕ: *(Прекине је)*
 Важно је, наравно да је важно, али не толико да не бисте мало
 предахнули!
(Опет крене по канцеларији, замисљено зурећи у под)
- ЉУБИНА: *(Гледа ња испод ока, није баш спокојна)*

- ВИДОЈЕ: *(Сїане)*
Јесте ли нешто рекли?
- ЉУБИНА: Нисам, ћутала сам.
- ВИДОЈЕ: Ни ја нисам, мада бих много тога волео да вам кажем.
(Ойей крене на онај исти начин)
- ЉУБИНА: *(Уздахне)*
- ВИДОЈЕ: *(Ойей сїане, уїиїно јој се окрене)*
- ЉУБИНА: Ништа нисам рекла.
- ВИДОЈЕ: Знам. Да сте нешто казали, ја бих вас чуо. Одакле вам тај транзистор?
- ЉУБИНА: Од куће сам га донела, остао ми је од покојне мајке. Ако треба да га вратим...
- ВИДОЈЕ: Не треба. Јебеш један транзистор! И то толицки, к'о пикавац!
(Ойей крене)
- ЉУБИНА: *(Праїи га несиџурним ѿоґледом)*
- ВИДОЈЕ: *(Полако дође иза њених леђа, сїане, ґледа је одозґо, онда јој ойей сїусїи руку на раме, на шїа се она сїпресе)*
Шта вам је?
- ЉУБИНА: Ништа.
- ВИДОЈЕ: Хладно вам је?... Можда ме се бојите?
- ЉУБИНА: Зашто бих вас се бојала, нисте ви, шта ја знам...
- ВИДОЈЕ: И немате разлога, напротив, кад сам ја ту само можете да се осећате безбедно... Све ћу учинити да овај ваш пробни рад буде добро оцењен и да вас после њега примимо за стално, то ће вам и бити заслужена награда.
(Пауза)
Уосталом, тако нешто искључиво зависи од мене, ја директору подносим мишљење и предлог, а он га аутоматски усваја.
(Пауза)
Касније, кад већ будете међу нама... има и бољих радних места, уноснијих, учинићу све да једно буде ваше. Морате да мислите и на будућност.
(Сїиска јој раме)
- ЉУБИНА: *(Наједном усїане, ѿросїо скочи)*
- ВИДОЈЕ: Шта вам је?
- ЉУБИНА: Морам на једно место!

- ВИДОЈЕ: Какво место?
- ЉУБИНА: Па знате и сами...
- ВИДОЈЕ: Ништа ја не знам. О каквом се то месту ради? Шта је, у ствари, у питању?
- ЉУБИНА: Морам у тоалет?
- ВИДОЈЕ: Баш ти пригустило?... Баш сад!?
- ЉУБИНА: Дозвољавате?
- ВИДОЈЕ: *(Ћући, њодозриво је љеда, не верује јој)*
- ЉУБИНА: Нисам ишла од како се завршило радно време, а ја прешла у вашу канцеларију. Могу ли?
- ВИДОЈЕ: Па ако се моара... Велика или мала нужда?
- ЉУБИНА: Мала... а можда и обе... Извините. Брзо се враћам.
- ВИДОЈЕ: Је л' да?
- ЉУБИНА: Заиста. Обећавам вам.
(Брзо оде)
- Видоје неко време љеда за њом, ња њође њо канцеларији. Дође до сџола, њовуче фиоку. У њој нађе онај Љубинин сендвич, њомирише ља и враџи у фиоку.*
- Тихо уђе Марко, осџане исџред враџа, као да се не усуђује да њође дубље у канцеларију.*
- Видоје ља само окрзне њољедом, ња иѓноранџски крене њо канцеларији. Пошџо се Марко не усуђује да њрви њроѓовори, Видоје након дуже њаузе сџане, заљеда се у браџа.*
- ВИДОЈЕ: Отишла је у клозет.
- МАРКО: *(Заклима)*
- ВИДОЈЕ: Да л' ће да пишки?
- МАРКО: *(Слеѓне раменима)*
- ВИДОЈЕ: А ти? Зар се нисмо договорили да се изгубиш у оној твојој соби?
- МАРКО: Договорили смо се.
- ВИДОЈЕ: Па?

- МАРКО: Само сам на минут... да ти нешто кажем... У ствари, да те замолим.
- ВИДОЈЕ: Ти мене?
- МАРБКО: Онако, као брат брата... Буразерски!... Па ти си ми једини буразер, другог немам. Ни ти немаш другог.
- ВИДОЈЕ: То си паметно закључио. Шта си хтео да ме замолиш?
- МАРКО: Ево шта... Кад је у питању она жена... Љубина... Немој да је дираш.
- ВИДОЈЕ: Шта имам ја њу да дирам?
- МАРКО: Немој са њом онако к'о што си радио са онима пре ње.
- ВИДОЈЕ: Зашто? Шта је она, нека принцеца?
- МАРКО: Не знам, али немој, није заслужила. Има и дете, седи тамо код куће и гледа телевизију. Пети разред.
- ВИДОЈЕ: *(Подозриво за љеда)*
- МАРКО: Одличан ђак!... Одликаш... добар дечко.
- ВИДОЈЕ: Стало ти је до ње, а?
- МАРКО: *(Заклима)*
- ВИДОЈЕ: Допала ти се?
- МАРКО: *(Заклима)*
- ВИДОЈЕ: Креснуо би је?
- МАРКО: *(Ђуџи)*
- ВИДОЈЕ: Па зар си ми ти за жене?
- МАРКО: *(Ђуџи)*
- ВИДОЈЕ: Ниси се, ваљда, озбиљно затрескао у њу?
- МАРКО: Још нисам.
- ВИДОЈЕ: Али си на добром путу.
- МАРКО: *(Ђуџи, његов одговор је сувшиан)*
- ВИДОЈЕ: Па старија је од тебе бар десет година, још мало па би могла мајка да ти буде.
- МАРКО: *(Ђуџи)*
- ВУИДОЈЕ: А?
- МАРКО: Ако је старија.

- ВИДОЈЕ: Што се мене тиче, волео бих да је за толико млађа. Мада ни овако уопште није за бацање, згодан комадић за једнократну употребу.
- МАРКО: Немој.
- ВИДОЈЕ: Е, и ти си ми неки. Кад те овако гледам...
- МАРКО: То теби ништа неће значити, а мени би било драго... И онако са њом не намераваш озбиљно, као ни са онима пре ње.
- ВИДОЈЕ: Е, јеси пицајзла!
(Удари *ѓа*, у *ѓролазу*, *ѓо рамену*)
Палиш се на маторе, зреле коке, је л' да? И треба, од њих доста тога може да се научи. Она те уведе у живот, а ти онда кренеш својим путем, после ти дођу само као успутна станица, тек мало да промениш...
- МАРКО: Није то у питању... није то што ти мислиш....
(*Ћуѓи*, *не уме да насѓави*)
- ВИДОЈЕ: Може.
(Пауза)
Учинићемо нешто онако, братски!
(Пауза)
Буразерски ћемо поделити плен. Није баш неки плен, обична сића, али кад смо се већ обојица наоштрили на њу...
- МАРКО: Како да је поделимо?
- ВИДОЈЕ: Ја ћу са њом да завршим још вечерас, евентуално сутра, немам времена за губљење, затим је препуштам теби.
- МАРКО: (*Збуњено*)
Како?
- ВИДОЈЕ: Па лепо, брате! После је твоја! Чак ћу ти у томе и помоћи. Ако случајно покуша да ти изврда, да те ескивира, ти ми само реци, ја ћу то већ да средим. Имам ја за те ствари добре лекове.
(Пауза)
Прво је ја обрадим, а ти се затим, ако ти је баш толико стало, и жени са њом. Донеће ти у мираз то своје дете, па не мораш сам да се трудиш!
- МАРКО: (*Ћуѓи*, *није задовољан*)
- ВИДОЈЕ: А?
- МАРКО: (*Исѓо*)
- ВИДОЈЕ: Не допада ти се мој план?

- МАРКО: Не допада ми се.
- ВИДОЈЕ: Па шта би ти хтео? Имаш неки бољи? Не би ме чудило, са тим твојим мозгом...
- МАРКО: *(Ћуџи)*
- ВИДОЈЕ: Због чега ти се не допада мој план?... Дobar је, коректан, обојица ћемо бити на добитку. И она ће бити на добитку, с једним ударцем два мушкарца, два буразера!...
- МАРКО: Не може то тако. Није она ствар, па да је само тако бацамо из руке у руку... и она је човек.
- ВИДОЈЕ: Жена.
- МАРКО: То сам хтео да кажем.
- ВИДОЈЕ: *(После њаузе)*
Тако, значи?
- МАРКО: Тебе неће ништа коштати, већ си их толико имао, а мени ће много значити,
- ВИДОЈЕ: Хоће ли?
- МАРКО: Хоће.
- ВИДОЈЕ: Имаш баш озбиљне намере са њом, је ли?
- МАРКО: Имам.
- ВИДОЈЕ: Па добро, ако је тако... ако су баш толико озбиљне!... Ако ти се вратила памет!... Збиља, је л' ти се вратило мало памети у ту твоју тинтару?
- МАРКО: Мислим да јесте.
- ВИДОЈЕ: Ниси више онако ћакнут?
- МАРКО: Надам се да нисам.
- ВИДОЈЕ: Дај боже... мада нешто не верујем, али догађају се и таква чуда једном у сто година! Знаш колико ће се томе наша кева обрадовати, има да се просере од среће!
- МАРКО: *(Ћуџи)*

- ВИДОЈЕ: Учинићемо онако како ти желиш. Оставићу је на миру и препустити теби, а ти навали... Онако, мушки!... Умеш ли ти то? Знаш ли како се то ради?
- МАРКО: Хвала ти, баш си добар буразер.
- ВИДОЈЕ: Сад иди, она само што се не врати, шта ли ради толико у том клозету, бог је њен! Не сере гурабије!
- МАРКО: Иди ти!
- ВИДОЈЕ: Шта кажеш?
- МАРКО: То што си чуо!
- ВИДОЈЕ: Чекај, човече, чекај, ти си то рекао да ја идем, а? Јесам ли те ја то добро чуо?
- МАРКО: Па иди, шта ћеш овде! Иди кући, тамо те чекају жена и деца! И кева!... Наша!
- ВИДОЈЕ: *(Ћући, буљи у њеџа, као да не може да верује у оно што је чуо)*
- МАРКО: *(Ћући, и сам је изненађен оним што је изговорио)*
- ВИДОЈЕ: Па ово је невероватно!... Просто да човек посумња у сопствене уши... Она твоја болест ти се повратила, а? Па малочас си рекао да ниси више ћакнут!
- МАРКО: Каква моја болест?
- ВИДОЈЕ: Знаш ти добро каква, немој да ми се ту правиш блесав, десет година си чамио у оној лудници, да нисам дошао по тебе још би био тамо! Тамо би, буразеру, и завршио! Знаш ли ти то? Па ја сам те извукао оданде!
- МАРКО: Нисам ја болестан.
- ВИДОЈЕ: Је ли?
- МАРКО: Никад нисам ни био.
- ВИДОЈЕ: Ма, шта ми то причаш, човече? Је л' то нека нова музика?
- МАРКО: Ти си тако желео!... Ти си ме направио болесним! Сметао сам ти!
- ВИДОЈЕ: Ја? Твој буразер? Старији?
- МАРКО: А она ти је у томе здрушно помагала?
- ВИДОЈЕ: Која она?
- МАРКО: Наша кева! Мислиш да ја то не знам!

- ВИДОЈЕ: О, бог те јебо, шта све нећу да научим од једног дебилка!... Ти си, изгледа, одлучио да се враћаш тамо, а? Било ти је лепо, па би да опет будеш међу лудацима. Хоћеш ли да ти учиним ту услугу? Је л' ти се жури? Можда би да те већ сутра одведем тамо, је л' би то волео, а?
- МАРКО: Сад ће она да се врати... Љубина. Чуди ме да се толико задржала.
- ВИДОЈЕ: Па шта?
- МАРКО: Па време је да одеш и да нас оставиш, ниси нам више потребан. Ни мени ни њој.
- ВИДОЈЕ: Ово је да се прекрстиш левом руком! Ама, буразеру, јеси ли ти заиста ти? Да се ниси заменио са неким? Да нам у оној лудници нису подметнули неког другог?
- МАРКО: Пожури, изгуби се пре него што се она врати. Не би волела да те види овде.
- ВИДОЈЕ: Откуд ти знаш да она то не би волела? Питао си је?
- МАРКО: Нисам.
- ВИДОЈЕ: Па како онда знаш?
- МАРКО: Знам!
- ВИДОЈЕ: Слушај ти, будало!
- МАРКО: Нећу ништа да слушам!
- ВИДОЈЕ: Нећеш?
- МАРКО: Нећу. Довољно сам те слушао! Зато сам доведе и догурао! Само стојим овде и чекам да одеш.
- ВИДОЈЕ: Е па, кад је већ тако...
(Полако крене ка њему)
Онда ћеш ти бити тај који ће се изгубити, а не ја. Чија је ово канцеларија, моја или твоја?
- МАРКО: (Избегава̄ ѓа ходајући унаїра̄)
Да ме ниси пипнуо.
- ВИДОЈЕ: (Иде за њим)
Ово је, буразеру, мој терен... Од сутра не само да ми никада више нећеш ући овде, већ, бојим се, ни у ову фирму!
- МАРКО: Доста си ме тукао... Чак си ми једном, док сам био клинац, и вилицу сломио!...

- ВИДОЈЕ: Да сам те довољно тукао не би, био такав, био би бољи.
- МАРКО: Обећао си да ћеш отићи... обећао си то!...
(Приијије се леђима уза зид, нема куд даље)
- ВИДОЈЕ: (Прииџерао ља је уза зид, унео му се у лице)
Будало једна!... Гледај га на шта личи!
- МАРКО: (Уиљашено ћуици)
- ВИДОЈЕ: Мислио си да можеш тако са мном, а? Јеси ли то мислио? Шта је теби, човече, зар ти заиста ни толико мозга није остало?
- МАРКО: (И даље уиљашено ћуици, увлачи се у себе, сасвим се скујио)
- ВИДОЈЕ: Мамлазе малоумни!.. Није ти довољно што целог живота водим рачуна о једном таквом!... пола сам свог живота због тебе изгубио!...
(Ошамари ља)
- МАРКО: Немој то да ми радиш.
- ВИДОЈЕ: Немој, а?
- МАРКО: Вратићу ти.
- ВИДОЈЕ: Хоћеш ли?
- МАРКО: Морам. Не могу то више да трпим. Немам више времена.
- ВИДОЈЕ: Е, па, баш сам радознао да видим како ће то да изгледа.
(Оиџић иодиџне руку)
То кад враћају такви као што си ти!
- МАРКО: Немој буразеру, молим те.
- ВИДОЈЕ: Ма, јебо те буразер! Који смо ми то буразери!
(Ошамари ља још једном, жешће, ља Марко који се ионако сав скујио и иодиџао руке да се заиџиџици, иоклекне)
Дотераћу ја тебе у ред!... Време је да то учиним!... Гледај га како се само згрчио!...
(Гадљиво ља одџурне, Марко је на иоду, забауља ио њему како би иобеџао од браица. Видоје ља, сџојећи на исџиом месџиу, само цинично иосмаиџра)
Види га... као нека животиња... као црв... Па ти, са тим твојим мозгом, ништа друго и ниси.
- МАРКО: (Полако, дрхиџећи, усџане)
- ВИДОЈЕ: Марш напоље! Сачекај ме на излазу, да ми откључаш врата кад будем одлазио!

- МАРКО: Ниси то смео да ми урадиш.
(*Пейља око фујроле, хоће да извади њишиољ*)
- ВИДОЈЕ: Шта радиш то?
- МАРКО: (*Исио, али му се руке ѡресу*)
- ВИДОЈЕ: Шта то покушаваш?
- МАРКО: (*Исио*)
- ВИДОЈЕ: Па ти не знаш ни како се тиме рукује.
(*Мирно му ѡриђе и снажно ѓа одгурне*)
Кретен.
- МАРКО: (*Зайејура се, не усјева да се одржи на ногама, ѡа се сајлетије о фойлељу и ѡадне. У ѡаду ѓлавом удари о сѡо. На ѡоду је, лежи неѡкрејно*)
- ВИДОЈЕ: (*Презриво ѓа ѓледа, исѡо ѡако клима ѓлавом, ѡа*)
Дужи се!
(*Пауза*)
И немој никад више да ти падне на памет да ми се било кад и било због чега супротставиш. Не волим то.
(*Пауза*)
Не воли то ни наша кева, али то теби као да никад није било јасно. Као да никад ниси успео да схватиш да си тамо непожељан и да ти је место негде другде. А већ си одрастао, толике године... Но, са тим твојим мозгом...
(*Пауза. Видоје и даље исѡо онако ѓледа у Марка који неѡкрејно лежи на ѡоду. Сачека још неколико ѡренуѡака, ѡа му без журбе ѡриђе*)
Дужи се, будало једна!
(*Пауза*)
Чујеш ли ме? Немој да ми се ту пренемажеш!
(*Пошиѡ Марко и даље неѡмично лежи, он ѡосумња да нешиѡ није у реду, ѓурне ѓа врхом циѡеле*)
Шта ти је?... Јеси ли жив?...
(*Саѓне се, додирне му лице, ѡрѓне руку као оѡарен и брзо се исѡрави. Пожури на враѡа, оѡвори их, али се сеѡи каѡуѡа, ѡа ѓа зѓраби са чивилука и исѡрчи из канцеларије осѡављајући враѡа оѡворена. Пауза. У канцеларији нема никоѓ, сем Марка који лежи ѡоред сѡола, ѡа се враѡи Љубина. Изненађена је шиѡ су враѡа оѡворена, хоће да их заѡвори и ѡек ѡад уѓледа Марка на ѡоду*)

- ЉУБИНА: Шта се то овде дешава?... Зашто лежите ту?... Где вам је онај ваш буразер?
(Оде до њеџа)
 Није вам добро?... Ама, човече, шта вам је, где је онај ваш буразер, где се изгубио?
(Нагње се над њим, схваћии да је Марко мртјав, хваћиа је ѿаника)
 Шта се то овде дешава?... Шта је то било?... шта се десило?... Где вам је брат?
(Зграби слушалциу са ѿелефона, али је одмах враћии и ѿојрчи на ојворена враћиа, ѿочне да виче са њих)
 Шефе!... Шефе!... Где сте?... Чујете ли ме?... Овде се десило нешто стаашно!... Па, побогу, човече, где сте досад, ја овде не знам шта ћу са собом, а ваш брат...
(Она се ѿмери у сјрану, а ѿоред ње ѿрође Видоје у зимском кајућу, са рукама набијеним у џејове. Сјане. Загљеда се у њу)
- ВИДОЈЕ: Шта вам је, шта се толико дерете?
- ЉУБИНА: Како да се не дерем, како шта ми је?
- ВИДОЈЕ: Није ово пијаца!
- ЉУБИНА: Па знам да није!
- ВИДОЈЕ: Шта је било? Нешто није у реду?
- ЉУБИНА: *(Покаже на Марка који лежи на ѿоду)*
 Наравно да није. Погледајте!
- ВИДОЈЕ: Шта да гледам?
- ЉУБИНА: Тамо!
- ВИДОЈЕ: *(Мирно се окрене и загљеда у Марково ѿело ѿоред сјола)*
 Шта му је, да опет није добио епилептичан напад? То му се раније није дешавало!
- ЉУБИНА: Мртав је!
- ВИДОЈЕ: Тај тамо?
- ЉУБИНА: То је ваш млађи брат!
- ВИДОЈЕ: То ми је одавно познато, али је ли заиста мртав?... Не верујем, то му се досад у животу није дешавало...
(Оде ѿамо, одозго се загљеда у Марка, ѿа га ојеји гурне врхом џијеле)
 Изгледа да сте у праву. Шта се догодило?
- ЉУБИНА: Шта ја знам шта му се догодило!

- ВИДОЈЕ: Као да је заспао... не памтим га оваквог...
(*Окрене јој се*)
Шта сте му учинили?
- ЉУБИНА: Никоме ја ништа нисам учинила! Нисам ни била ту!
- ВИБОЈЕ: Па како онда?... Како?... шта ће он овде, у мојој канцеларији?
- ЉУБИНА: То ја вас питам! Ви сте ту били са њим!
- ВИДОЈЕ: Ја?... Како сам могао да будем са њим кад сам само пре пар секунди ушао у ову зграду... напољу је снег почео да пада... и кошава!...
- ЉУБИНА: Шта ви то покушавате, шефе?... Шта то хоћете да ми учините!?
- ВИДОЈЕ: Ја вама?... Ништа.
(*Ојей се загледа у Марков леш*)
Да се није оклизнуо и пао?
- ЉУБИНА: (*Ућлашено ћући*)
- ВИДОЈЕ: Је л' имао тај напад?... И, може то, падне, мало се избатрга и запени, па лепо устане и настави тамо где је стао... као препорођен...
- ЉУБИНА: (*Исћо*)
- ВИДОЈЕ: Како се све то догодило? Јесте ли били присутни?
- ЉУБИНА: Била сам у клозету! Као што знате!
- ВИДОЈЕ: Тамо сте били?
- ЉУБИНА: Била сам!
- ВИДОЈЕ: И?
- ЉУБИНА: (*Ћући*)
- ВИДОЈЕ: Шта се онда десило?
- ЉУБИНА: Па знате и сами, зар ја то могу боље да вам објасним?
- ВИДОЈЕ: Кад сте се вратили затекли сте га овде... на поду?
- ЉУБИНА: (*Ћући, оборила је главу*)
- ВИДОЈЕ: Је ли тако?
- ЉУБИНА: (*Тихо*)
Тако је.
- ВИДОЈЕ: Ако сте му ви нешто учинили... можда ненамерно, нехотице... то је онда друго...

- ЉУБИНА: Нисам ја! Зашто бих ја!? Шта је вама!?
- ВИДОЈЕ: Можда је покушао да вас силује, па сте га у самоодбрани одгурнули... мада му се то раније није дешавало... То је добар изговор за вас, та самоодбрана, она је, наиме, дозвољена, чак неопходна.
- ЉУБИНА: Није. Само сам га, враћајући се из тоалета, затекла како лежи ту!
- ВИДОЈЕ: Тешко да ће у то било ко поверовати.
- ЉУБИНА: Али то је истина!
- ВИДОЈЕ: Нарочито полиција. Они су увек тако сумњичави. Утолико пре што сте вас двоје били сами у овој згради.
- ЉУБИНА: *(Ойеј њихо)*
Како сами, а ви? Где сте ви били?
- ВИДОЈЕ: *(Показује на свој зимски кајуџи)*
Па ја само што сам ушао и затекао вас овде... и њега... Ако сад позовем полицију, што ми је, на крају крајева, и дужност...
- ЉУБИНА: Шта ви то хоћете да начините од мене, убицу вашег брата? Па ви најбоље знате да ја то нисам учинила.
- ВИДОЈЕ: Не знате ви нашу полицију, они не верују ни самима себи, а камоли другима, поготово у оваквим ситуацијама, више него јасним... Не, нећу је позвати, нема потребе!
- ЉУБИНА: *(Ђуџи)*
- ВИДОЈЕ: Биће да је то, ипак, био несрећан случај, по свему овоме што видим. Несрећан случај за мог несрећног буразера... болесног!... малоумног!... А, ко зна, можда и срећан, бар ће се горе на небу одморити... Доћићу ујутру на посао, затећи ћу га овде, потом позвати полицију, а вас нећу ни спомињати, шта бисте ви тражили у ово доба у мојој канцеларији!
- ЉУБИНА: *(Мучно ђуџи)*
- ВИДОЈЕ: Наравно, проговорићу тек ако они нешто посумњају... у мене... не дај боже. Али то се неће десити, немају ниједног разлога да прстом покажу на мене.
- ЉУБИНА: *(Ђуџи)*
- ВИДОЈЕ: Слажете се?
- ЉУБИНА: *(Ђуџи)*

- ВИДОЈЕ: Ако се не слажете, само кажите, ја ћу већ предузети нешто друго.
- ЉУБИНА: *(Ћуџи)*
- ВИДОЈЕ: *(Окрене јој се)*
Нисам ништа чуо?
- ЉУБИНА: *(Тихо)*
Слажем се... како ви кажете. Ви то најбоље знате...
- ВИДОЈЕ: Наравно. Иначе би могло да буде гадно по вас. Ако ништа горе, изгубили бисте посао, а то, верујем, не бисте желели. Не бисте, зар не?
- ЉУБИНА: Шефе...
- ВИДОЈЕ: Треба да идемо, знам. Обуците капут. Тамо вам је, на чивилуку!
- ЉУБИНА: *(Скоро несвесно, механички, одлази до чивилука да узме свој зимски кајуџи)*
- ВИДОЈЕ: Сутра ћемо опет морати да радимо прековремено... И ја ћу увече опет доћи да вас обиђем, да видим како напредујете... посао је одговоран.
- ЉУБИНА: *(Облачи кајуџи не њодичући љаву да ља њоџледа, не усучује се)*
- ВИДОЈЕ: А онда ћемо за пар дана средити све то око тог вашег сталног запослења, знам колико вам је стало до тога. Или можда није?
- ЉУБИНА: *(Ћуџи, не диже љаву)*
- ВИДОЈЕ: Зар није?
- ЉУБИНА: Стало ми је.
- ВИДОЈЕ: Наравно да јесте, коме не би било.
- ЉУБИНА: *(Ћуџи)*
- ВИДОЈЕ: А после, кад све то прође... Јесам ли вам већ рекао да ћу се заузети за вас да добијете нешто боље?... Чини ми се да јесам, је л' да?
- ЉУБИНА: Рекли сте ми.
- ВИДОЈЕ: И хоћу. Ја држим до својих обећања, ту сам од речи. То сви овде знају. И веома поштују. И цене. Нисте ми на томе захвални?
- ЉУБИНА: Хвала вам.

ВИДОЈЕ: Нема на чему. Ситница. Кад сте ви у питању. Јесте ли готови са тим капутом?

ЉУБИНА: Јесам.

ВИДОЈЕ: Онда хајдемо, одвешћу вас до куће, ту сам колима. Дођите.
(Љубина му приђе)
Ближе.

ЉУБИНА: (Приђе му сасвим близу)
Овако?

ВИДОЈЕ: Тако је добро.
(Мирно пребаци руку преко њених рамена)
Врло добро!
(Сасвим је привуче уз себе)
Не смета вам мој загрљај?

ЉУБИНА: Не смета ми.

ВИДОЈЕ: Није вам више тешка моја рука?

ЉУБИНА: Није.

ВИДОЈЕ: И да јесте, истрпите, навикните се. А кад се навикнете уверићете се да и није тако тешка, биће вам чак лака и пожељна. То увек иде тако. (Повуче је ка вратима, шамо сјане, па преко рамена)
Мој буразер. Ко би рекао да ће овако завршити. А можда је то за њега и најбоље, никад се не зна... мада ја не бих волео да сам на његовом месту. Бојим се да то нико живи не би волео. Угаси то светло.

Љубина приписне прекидач, свејло се угаси, а њих двоје одлазе остављајући врата отворена, кроз њих из ходника удара слабаина свејлоси. По канцеларији, док се удаљавају, пишурају њихове сенке.

ЗАВЕСА